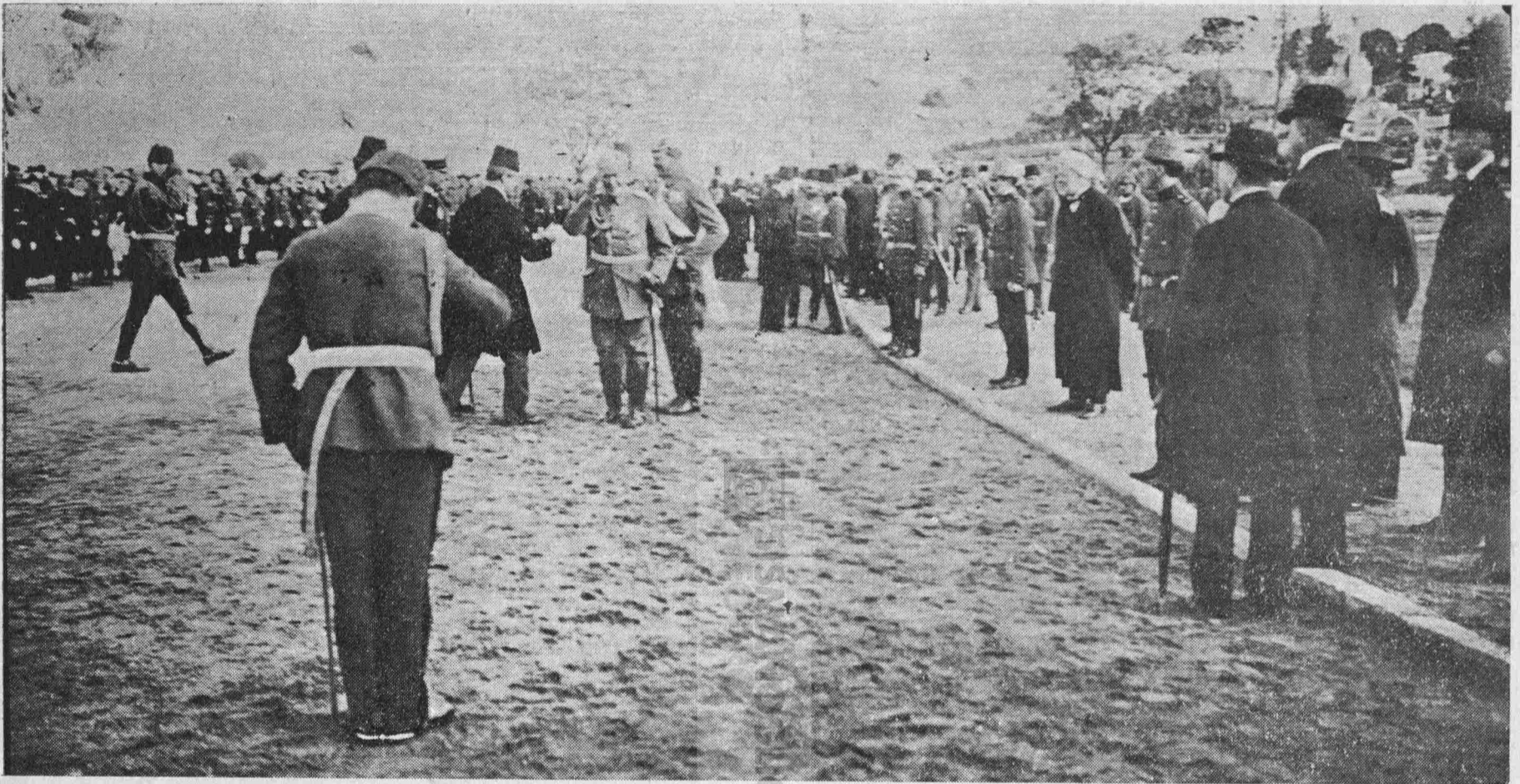

'Ος' Ολα

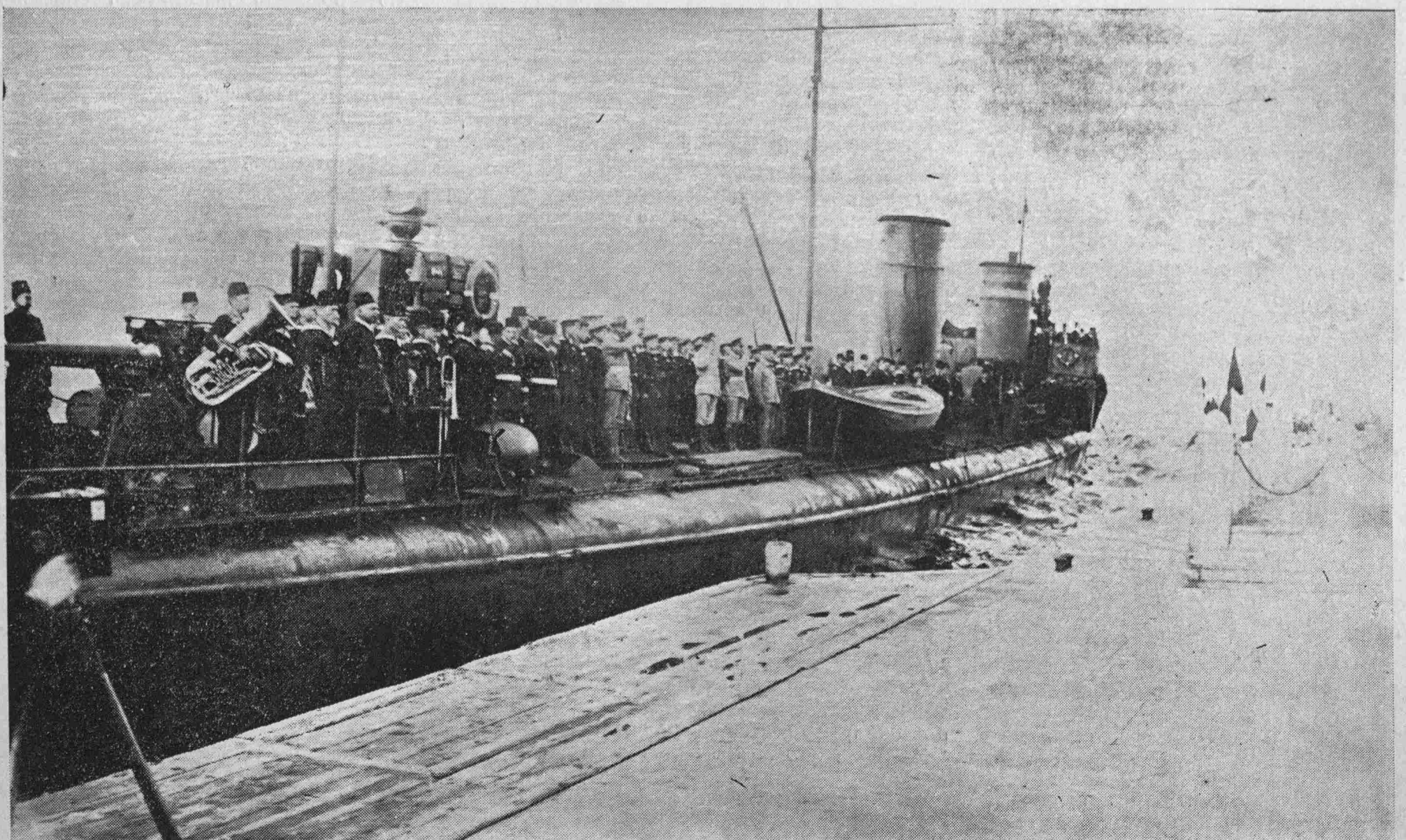
Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΩΝ ΤΟΥ "ΕΜΔΕΝ"

Ἡ ἐπίσημος δεξίωσις.

Τὸ « Μουαβινεΐ Μιλλιέ » ἀποβιβάζον τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ναύτας τοῦ « Ἐμδεν » εἰς Σερράϊ Μπουρνου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ

Ἄς ἀναγνώσωμεν μαζί δύο γραμμὰς ἐκ τῆς αὔριον ἀναγινωσκομένης εὐαγγελικῆς περικοπῆς :

— Ὁ φιλῶν, λέγει ὁ Χριστός, πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.

Εἰς τὰς υἱϊκάς καρδίας τῶν τέκνων καὶ τὰς στοργικὰς τῶν γονέων, βεβαίως θέλουσιν ἀντηχήσει παραδόξως πως οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ναζωραίου, ἀπαιτοῦντος, ὅπως, ὑπὲρ τὴν ἀγάπην τῶν γεννητόρων, ὑπὲρ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, τὴν σάρκα αὐτὴν ἐκ τῆς σαρκὸς τῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς ψυχῆς τῶν, θέσωσι τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, τὴν λατρείαν, τὴν προσήλωσιν.

Εἶναι λοιπὸν τόσον σκληρὰ ἡ διδασκαλία τοῦ Ναζωραίου, ὥστε νὰ ζητῆ, ὅπως, παριδόντες τέκνα καὶ γονεῖς, φίλτρα καὶ ἀδελφούς, στραφῶμεν πρὸς τὴν ἀγάπην του; Εἶναι τόσον ἀπαιτητικὴ, ὥστε νὰ ἐπιμένῃ, ὅπως καταπνιγῆ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἡ γένεσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἱερωτέρων καὶ τρυφερωτέρων αἰσθημάτων, τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ τέκνα καὶ τοὺς γονεῖς;

Ἡ πρώτη αὕτη ἀμφιβολία εὐθὺς ἀμέσως καταπίπτει, ἀν ἀκολουθήσωμεν τοὺς ἐξῆς συλλογισμοὺς : Ὁ Χριστὸς θέτει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην τὴν ἀγάπην του. Πρωτίστως αὐτὸν πρέπει ν' ἀγαπῶμεν. Ἄλλ' ὁ Διδάσκαλος οὗτος τῆς ἀγάπης ὥρισεν αὐτὴν οὐχ εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ὠχρὰς ἐκδηλώσεις, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὴν πιστὴν τῶν καθηκόντων ἐκπλήρωσιν. Εἰς ἐκάστην σχεδὸν σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπαιτεῖται καὶ ἐπιμόνως ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἰδέα αὕτη. Ἀγαπᾶ τις τὸν Θεὸν τοσοῦτω μᾶλλον περισσότερον, ὅσον καὶ πιστότερον ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του, καὶ δοξάζει τὸν Θεὸν τελειότερον, ὅσον καὶ περισσότερον ἀφωσιωμένος εἶναι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου του προορισμοῦ.

Ἄλλὰ μεταξὺ τῶν καθηκόντων, πρωτίστην βεβαίως θέσιν κατέχει τόσον ἡ ἀγάπη τῶν γονέων, ὅσον καὶ ἡ πρὸς τὰ τέκνα στοργή. Ὁ αἰσθανόμενος ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν μεγάλην, θὰ εἶναι ἀφωσιωμένος καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του· ἄρα θὰ εἶναι ἀφωσιωμένος καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰ ἔργα μας, ἄρα συνεπιφέρει καὶ ἀνάλογον ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπης μας.

Δὲν ζητεῖ λοιπὸν ὁ Ναζωραῖος ν' ἀποστερήσῃ τὰ τέκνα μας καὶ τοὺς γονεῖς τῆς ἀγάπης μας, ἀλλὰ ζητεῖ, ὅπως δι' αὐτοῦ διέρχεται ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη μας καὶ οὕτω κεκαθαρμένη, ἀγνή, ἀγία, στραφῆ ἐπωφελῆς καὶ εὐλογητὴ πρὸς ὅσους ἐτάχθημεν ν' ἀγαπῶμεν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

C 10 H 8

Μὴ ξενισθῆς, ἀναγνώστα, ἀπὸ τὸν τίτλον αὐτόν· δὲν εἶναι οὔτε τῆς χαλδαϊκῆς ἀστρολογίας μαγικόν τι σύμβολον, οὔτε δημιουργημα τυχαῖον τοῦ παραδοξολόγου συνορχηθμοῦ τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων. Εἶναι ἀπλούστατα τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα μιᾶς πολὺ γνωστῆς σου καὶ οικειοτάτης κόνεως, τῆς ὁποίας ἡ χαρακτηριστικὴ ἀπόπειρα ἐρεθίζει ἴσως καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην τοὺς ρώθωνάς σου.

Εἶναι ὁ ἐπιστημονικὸς τύπος τῆς ναφθαλίνης. Ἄλλὰ καὶ πάλιν μὴ ξενισθῆς· εἰς τὴν στήλην αὐτὴν δὲν θὰ εὐρεθῆς ὑπὸ τὸ ξηρὸν καὶ σκυθρωπὸν αὐτὸ σύμβολον εἰς πέλαγος ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἀλησμόνησες, εὐθύς ὡς ἀφήκεις τὰ σχολικὰ βάρη, καὶ τὴν ὁποίαν πιθανὸν ν' ἀπρηθά-νεσο. Δὲν θὰ σοῦ ὁμιλήσῃ οὔτε διὰ τὴν σύστασιν τῆς ναφθαλίνης, δὲν θὰ σοῦ εἴπῃ, ὅτι εἶναι στερεὸς ὑδρογονάνθραξ, παραγόμενος διὰ τῆς ξηρᾶς ἀποστάξεως πλείστον ἐνώσεων τοῦ ἀνθρακος, οὔτε πάλιν περὶ τῶν πολλαπλῶν ιδιοτήτων της, ὑπὸ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὴν λατρικὴν, τὴν βιομηχανίαν. Μία ιδιότης της θὰ ἐπασχολήσῃ τὴν στήλην αὐτὴν σήμερον, ἡ ἰδιότης, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ λευκὴ αὕτη κόνις νὰ προφυλάσῃ διὰ τῆς ὁσμῆς της τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὰ ἐντομα, τὰ ὁποία τὰ φθείρουν. Ἡ ναφθαλίνη εἶναι σήμερον τὸ καταφύγιον τῆς οἰκοδομοποιίας, πρὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε προστρέχει, ἰδιαιτέρως δὲ τώρα, τὴν ἰποχὴν αὐτὴν τὴν μεταίχιμον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποτίθενται ὅλα τὰ χειμερινὰ ἐνδύματα, διὰ νὰ κοιμηθῶσιν ἐπὶ μίαν ἐξαμηνίαν τὸν ληθαργικὸν εἰς τὰ ἐρμάρια ὕπνον τῶν.

Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαιτέραν ἐπασχόλησιν, μίαν ἰδιαιτέραν ἱεροτελεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρωτοστατεῖ ἡ γυνὴ μετὰ τὴν χάριν της, μετὰ τὴν εὐμορφίαν της, μετὰ τὴν γλυκειάν της ἐπιβολήν.

Θέλτετε μαζί νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἱεροτελεσίαν ἐκείνην ;

Εἰς τὸ μεγαλίστερον δωμάτιον τοῦ σπιτιοῦ χαίνοντα, διάπλαττα προβάλλουν τὰ ἐρμάρια, τὰ κιβώτια, αἱ ἱματιοθήκαι. Τὰ παράθυρα εἶναι ἀνοικτά, ὁ ἑαρινὸς ἥλιος ἐμβαίνει ἐλεύθερα καὶ γεμίζει τὸ δάπεδον καὶ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου.

Ἡ οἰκοδόμοποινα, ἡ δεσποινὴς καὶ ἡ ὑπέρβουρα εὐρίσκονται ἐκεῖ. Κανεὶς ἄλλος. Ἐχουν προηγουμένως ἀπομακρυνθῆ ὅλα τὰ βέβηλα βλέμματα τῶν ἀνδρῶν, ὅλα τὰ ἀδιάκριτα χέρι τῶν παιδίων.

Καὶ ἡ ἱεροτελεστία τῆς οἰκίας τῆς ζωῆς ἀρχίζει. Κατεβαίνουν ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ βαρεῖα, τὰ παχειὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, αὐτὰ τοῦ ἐδιδόν τὴν ἐντύπωσιν τῆς γλυκυτέρας θαλαπρωγῆς εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ἡ ὑπέρβουρα τ' ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν σκόνιν τῶν καὶ ἡ μητέρα μετὰ τὴν κόρην της μετὰ τρυφερότητα, μετὰ θωπείας σχεδόν, τὰ διπλῶναι, διὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ κάτω βαθειά, εἰς τὸ χαμηλότερον μέρος τοῦ μεγάλου σεντουκιου.

Δὲν ὁμιλοῦν. Ἄλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν περιστερέφονται τὰ ἴδια αἰσθήματα πρὸς τὰ παραπετάσματα αὐτά, τοὺς ἀψύχους αὐτοὺς μάρτυρας μιᾶς ζωῆς ποῦ ἐπέρασεν.

Ἦ! Ἄν ἐρωτηθῶν καὶ τί δὲν θὰ εἴπουν! Ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόρους τῶν, ἀνάμεσα εἰς τοὺς στύμκωνας τοῦ μαλλιου καὶ τῆς μετάξης τῶν, ἔχουν ἀποτυπωθῆ ὡς ἐπάνω εἰς φωνογραφικὸν δίσκον ὅλα τὰ ἀντιλαλήματα μιᾶς χειμερινῆς περιόδου μετὰ τὰς συγκεντρώσεις της, μετὰ τὰς στωμυλίας της, μετὰ τὰς σκηνάς της, μετὰ τὰς ἀρμονίας της. Naί, τὰ παραπετάσματα αὐτὰ εἶδαν καὶ εἶδαν τόσα πολλά, παρακολούθησαν τὰς διακυμάνσεις τῆς ζωῆς μετὰ τὰς εὐλοκίνας της, τὰς πλάνας, τοὺς ὑποφιασμούς.

Ἄλλὰ τὰ παραπετάσματα ἀπετέθησαν πλέον εἰς τὸ κιβώτιον, κατόπιν ἐπακολούθησαν ὅλα τὰ ἄλλα μάλλινα ἢ μεταξωτὰ περικαλύμματα τῶν ἐπίπλων. Ἐνα μικρὸ χαλακί, ποῦ ἐστόλιζε κάποιον ταμπουρέ,

ἐν κομψοτέχνημα, ποῦ κατὰ προτίμησιν διεκόσμησε τὸ ἐρεισίνωτον μιᾶς πολυθρόνας. Ὅλα αὐτὰ παίρνουν τὴν θέσιν τῶν εἰς τὸ κιβώτιον. Ἡ οἰκοδόμοποινα τὰ τοποθετεῖ καὶ φροντίζει νὰ θέτῃ ἀνάμεσα τοὺς τὴν ναφθαλίνην, ποῦ θὰ τὰ φυλάξῃ.

Ἦ! πρέπει νὰ διατηρηθῶν τὰ ὠραία αὐτὰ κοσμήματα τοῦ σπιτιοῦ, οἱ μουσικοὶ μάρτυρες τῆς ζωῆς του.

Ἐρχεται ἡ σειρά τῶν ἐνδυμάτων.

Ἐπάνω εἰς τῆς γυμνῆς πολυθρόνας, εἰς τὰ ἀνάκλιτρα, ἔχουν ἐναποθεθῆ ὅλες ἡ φορεσιῆς τοῦ χειμῶνος. Αὐταὶ θὰ λάβουν τὴν θέσιν τῶν μέσα εἰς τὴν ἱματιοθήκην : Γουναρικά, σισύραι, μανσόν, σκούνεξ, γάντια, καπέλλα, μεταξωτὰ ἐνδυμασία χοροῦ, μπλουζες καὶ ρόμπες, τὰ σηκῶνον ἀπὸ τὴν πρόχειρον θέσιν τῶν τὰ τρυφερὰ χέρια τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποινίδος, διὰ νὰ ἐναποθέσσουν εἰς τὴν θέσιν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιφυλαχθῆ δι' αὐτά, εἰς τὴν μεγάλην ἱματιοθήκην. Αὐτὰ εἶναι ποῦ φέρουν τὰς περισσοτέρας ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς, αὐτὰ τὰ ἄψυχα, τὰ ἀμίλητα ἐνδύματα, ποῦ παρακολούθησαν τὸν ἀνθρώπον ἀνὰ μέσον ὅλων τῶν περιπετειῶν τῆς ζωῆς του. Τὸ γάντι αὐτὸ διεβίβασεν εἰς τὸ τρυφερὸν χέρι, ποῦ τὸ ἐφοροῦσε, τὴν πρώτην νευρικὴν χειραψίαν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν καρδίαν νὰ σκιρτήσῃ. Τὸ μπλουζάκι αὐτὸ ἐπῆρε τὴν πρώτην ἐξομολόγησιν τῆς καρδιάς, διότι ὑπέστη τοὺς δονισμοὺς τῶν παλμῶν της, καὶ ἡ μεταξωτὴς κορδέλλης τοῦ μανσόν ἐγνώρισαν τὸ νευρικὸν συσφιγξιμὸν τῶν δακτύλων, ποῦ ἐξεδήλωνε τὸ πείσμα, τὸν θυμὸν, τὴν ἐκδίκησιν ἴσως. Ἦ! ξεύρουν πολλὰ τὰ χειμερινὰ αὐτὰ ἐνδύματα καὶ ἀπάγουν μαζί τους τόσας ἐντυπώσεις !

Αὐτὰ συλλογίζονται μουσικὰ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴς, ὅταν τοποθετοῦν ἀναμέσον τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν πολλήν, ἀφθονὸν τὴν ναφθαλίνην, ποῦ θὰ τὰ φυλάξῃ.

Ἦ! πρέπει νὰ διατηρηθῶν τὰ ὠραία αὐτὰ κοσμήματα τοῦ σώματος, οἱ μουσικοὶ μάρτυρες τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἱεροτελεστία ὅμως αὕτη δὲν γίνεται μόνον εἰς τὰ σπῖτια.

Ἡ Ζωή, ἡ μεγάλη αὕτη οἰκοδόμοποινα, ἀνοίγει τώρα τὰ ψυχικὰ ἐρμάρια. Δὲν θὰ τοποθετήσῃ εἰς αὐτὰ οὔτε κόσμους αἰθουσῶν, οὔτε ἀμφιέσεις σωμάτων. Κάτι ἄλλο ἴσως πολυτιμώτερον ἀκριβέ.

Ἀνοίγει λοιπὸν τὰ μεγάλα τῆς ψυχῆς ἐρμάρια, καὶ καθὼς ἡ οἰκοδόμοποινα παίρνει ἐν πρὸς ἐν μετὰ θωπείας, μετὰ τρυφερότητα, μετὰ γαλήνην ὅ,τι θὰ ἐναποθέσῃ εἰς αὐτά.

Τί εἶναι ;

Παίρνει πρῶτον μετὰ λεπτὴν προφύλαξιν μερικὰ μειδιάματα, τὰ πολύτιμα αὐτὰ καὶ ἀραιὰ κοσμήματα τῆς ζωῆς καὶ τὰ τοποθετεῖ εἰς τὸ ἀσφαλέςτερον μέρος τοῦ ἐρμαρίου. Παίρνει κατόπιν τὰς ἐλπίδας, ποῦ μᾶς ἐλίκνισαν κάποτε, τοὺς πόθους, ποῦ μᾶς ἐβαυκάλισαν μίαν ἡμέραν, τοὺς πόνους, ποῦ μᾶς ἐδάμασαν τὴν καρδιά, τὰ δάκρυα, ποῦ μᾶς ἐδρόσισαν τὰ μάτια, παίρνει ὅλα αὐτά, διότι τὸ καθένα φανερόναι καὶ ἐν ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς, κάποιαν τῆς περιπέτειαν, ἐν γλυκύτακρον ὄνειρον, μίαν παροδικὴν εὐτυχίαν. Τὰ παίρνει ὅλα αὐτά, διότι μᾶς ἐσυντρόφευσαν εἰς μίαν περίοδον τοῦ βίου μας, αὐτὰ ἐξέθρεψαν τὸ δένδρον τῆς ζωῆς μας, ἦσαν δημιουργηματα τῆς καρδίας μας καὶ τῆς ψυχῆς μας οἱ ἀπαραίτητοι σύντροφοι.

Τὰ τοποθετεῖ μετὰ προφύλαξιν, μετὰ στοργὴν, μετὰ φροντίδα καὶ σκορπίζει πολλήν, ἀφθονὸν τὴν σκόνιν, ἡ ὁποία θὰ τὰ προφυλάξῃ καὶ θὰ τὰ διατηρήσῃ περισσότερον. Ἡ ναφθαλίνη τῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Ἀνάμνησις.

Ἦ! πρέπει καθεὶς νὰ διατηρήσῃ τὰ ὠραία αὐτὰ κοσμήματα τῆς ψυχῆς, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν καλλιτέραν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς του.

Ε. Κ. Μ.

✱ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ✱

✱ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ✱

— Καί σύ, μπάριμπα - Σταμάτη, δὲν ἔχεις νὰ μᾶς πῆς τίποτε; δὲν ἔχεις καίεια ἐπεισόδιον σὴ ζωὴ σου;

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τρεῖς ναυτικοί, καθήμενοι κοντὰ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ μικροῦ τῶν νησιού, ἐρωτοῦσαν τὸν μπάριμπα - Σταμάτη, ἀρχαῖον φαρμάν, νὰ τοὺς διηγηθῆ κατὰ ἀπὸ τὸν βίον του.

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἔσωσα, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, δυὸ νέους ἀπὸ πνίξιμο.

— Πῶς ἐγένεν αὐτό;

Ὁ μπάριμπα - Σταμάτης ἐρώρησε λίγο ταμπάκο καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται:

— Ἐν πρώτοις σᾶς λέγω, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον ἐτελείωσε πολὺ εὐμορφα. Ἄλλ' ἐγὼ πρέπει ν' ἀρχίσω ὄλως διόλου ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Λοιπόν, δυὸ χρόνια πρὶν, ἕνα καλοκαίρι συναντοῦσα τακτικά ποτε στὴν παραλία, ποῦ εἶναι κοντὰ στὸ σπιτάκι μου, ποτε ἐπάνω στους βράχους, ἕνα νέο καλοκαίρι μωμένο, εὐμορφο καὶ συμπαθητικό. Ἦτο δὲν ἦτο εἰκοσιπέντε χρόνων ἡλικίας. Ἦτο ξένος βεβαίως γιὰ τὸ νησί μας καὶ κατοπιν ἔμαθα πῶς ἦταν ζωγράφος.

Ἐπειδὴ ἐβλεπόμεθα συχνά, ἐγίναμεν σχεδὸν φίλοι, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωμεν κομμὰ λέξι· μόνον ἐκεῖνος μὲ ἐχαιροῦσε καὶ ἐγὼ τὸν ἀντιχαιροῦσα εὐγενικά.

Σὲ λίγες μέρες εἶδα νὰ περιπατῆ κοντὰ του εἰς τὰ περὶ ἔρημα καὶ ἀπόκεντρα μέρη τοῦ νησιού μας καὶ ἕνα πολὺ εὐμορφο καὶ πολὺ συμπαθητικό κορίτσι.

Ἦτο μιὰ ξανθὴ καλλονή, μὲ ὠραῖο, πολὺ ὠραῖο, πρόσωπο.

Ἀπὸ τὴν τρυφερότητα, ποῦ μιλοῦσαν μαζί, καὶ ἀπὸ χίλια δύο μικροπράγματα, κατάλαβα, ὅτι ἦτο κάποιον ἐρωτευμένο ζευγάρι, ποῦ ἤρχετο στὸ νησί μας, ἀνάμεσα στὰ δικτῦά μας καὶ τῆς ἀραγμένες βράχες, νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἀγάπην του καὶ τῆς ἐλπίδες του.

Αὐτὸ ἐβάσταξεν ἀρκετὲς μέρες, καὶ τί νὰ σᾶς εἰπῶ, συνεπάθησα αὐτὸ τὸ ζευγάρι, ποῦ ἐφαιέτο τόσο ταιριαστό. Τί κρῖμα, ἐσκεπτόμην, νὰ μὴν εἶμαι πατέρας αὐτῆς τῆς νέας νὰ τὴν δώσω γυναῖκα σὲ κείνο τὸ ἀξιοπαλληκάρη!

Μιὰ μέρα, ἐπὶ ἐγὼ χωμένος μέσα στὰ δικτῦα μου ἐπάνω σ' ἕνα παραλιακὸ βράχο τὰ ἔσειαζα, ἔκουσα τὸ νέο, ποῦ περνοῦσε πάλι στὸ πλευρὸ τῆς νέας, νὰ τῆς λέγῃ:

— Ἀφοῦ ὁ πατέρας σας δὲν θέλει, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῆσω κείν' θὰ πέσω νὰ πνιγῶ.

— Ἄν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, θὰ σ' ἀκολουθῆσω, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνη· τίποτε δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σένα.

— Κόψε ὅ,τι θέλεις, εἶπεν ὁ νέος.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο βραδύ τους βῆμα τοὺς εἶδα νὰ πηγαίνουν.

Ἐξάφνα σταματοῦν, τὺς βλέπω, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν βέβαια, ποῦ φιλιοῦνται, καὶ σὲ μιὰ στιγμή εἶνα διπλὸ μπλοῦμ καὶ τὰ δύο νεανικά κορμὰ ἦσαν στὴν θάλασσα.

Πετιέμαι εὐθύς. Ἄλλος κοντὰ δὲν ἦτο· πέφτω στὴ θάλασσα καὶ τραβῶ πρώτα τὸ σῶμα τῆς νέας, τὴν φέρνω στὴν παραλία, ἔπειτα τρέχω νὰ σώσω τὸν νέον, τὸ καταφέρνω χωρὶς πολὺ δυσκολία. Ἦσαν βρεγμένοι βέβαια ὡς τὸ κόκκαλο· τοὺς πῆρα καὶ τοὺς περιποιήθηκα, ἔστειλα ἔπειτα τὸ ζωγράφον στὸ σπίτι του καὶ ἐκράτησα τὴν νέαν.

— Γιατί νὰ μὲ σώσεις; γιατί νὰ μὲ σώσεις; ἐφώνησεν, ἐγὼ θὰ πέσω πάλιν, δὲν εἰμπορῶ νὰ ζῶ.

Τὴν ἠρώτησα γιατί τᾶλεγε αὐτά, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἀγαπᾷ τὸν νέον ἐκεῖνον, πῶς θέλει νὰ τὸν πάρῃ, πῶς δὲν τῆς τὸν δίδουν οἱ γονεῖς της. Ἔμαθα τὸ ὄνομα τῆς καὶ ποῦ ἐκάθητο ἡ οἰκογένειά της. Δὲν χάινω καιρὸν, παίρνω τὴν βάρκα μου καὶ πάω τὸ κορίτσι τὸ ἀφήνω νὰ τὸ φυλάγῃ ἡ γυναῖκά μου, βρίσκω τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ ἄνω - κάτω. Τὺς λέγω, ὅτι ἔσωσα τὸ παιδί τους καὶ τοὺς γυρεύω τὴν ἀμοιβήν μου.

— Τί τοὺς γυρεύεις;

— Νὰ τὴν δώσουν εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον, ποῦ ἀγαπᾷ. Ὁ πατέρας, ποῦ ὡς τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἤρνεϊτο, συνεκινήθη, ἔδωσε τὴν ἀδειαν καὶ σὲ λίγες μέρες ἐγέναν οἱ γάμοι τους.

— Μπάριμπα, μπάριμπα - Σταμάτη, ἔκαμες μιὰ γενναία πράξι.

— Σταθήτε, γιατί δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἔνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἔρχεται κάποιος ἀγνωστος ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ μοῦ φέρνει κατὰ πελώρια εὐμορφοπλεγμένα δικτῦα.

— Εἶνοι γιὰ σένα, μοῦ λέγει.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν παρήγγιλα τίποτε.

— Διάβασέ το τὸ γράμμα καὶ θὰ ἰδῆς.

Παίρνω τὸ γράμμα καὶ διαβάω: «Σεβαστέ μας μπάριμπα - Σταμάτη, σὲ εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μᾶς ἔκαμες. Τώρα εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἄλλὰ πρέπει τώρα, ποῦ δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τίποτε, νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶμεν, ὅτι ἡ ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας μας ἦτο προσποίσις. Σὲ ἐκαταλάβαμεν πῶς εἶσαι καλὸς ἀνθρώπος, σὲ εἶδαμεν ποῦ ἦσο τὴν ὥραν ἐκεῖνην κοντὰ, καὶ ἐπαίξαμεν αὐτὴν τὴν κωμῆδιαν. Σὲ εὐχαριστοῦμεν καὶ πόλιν, καὶ σοῦ στέλλομεν, γιὰ νὰ μᾶς θυμᾶσαι, μερικὰ δικτῦα».

— Μπά! μπάριμπα - Σταμάτη, ὥστε σὲ κοριθίδεψαν! Δὲν ἦτο λοιπὸν τὸ κατώρθωμά σου σπουδαῖον, ἀφοῦ ἔσωσες δύο ἀνθρώπους, ποῦ δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ πεθάνουν.

— Ποιὸς τὸ λέγει αὐτό; Καὶ μήπως εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ κάμῃ κανεὶς δυὸ ἀνθρώπους εὐτυχεῖς σ' ὅλην τους τὴν ζωὴν;

Ὁ μπάριμπα - Σταμάτης εἶχε δίκαιον.

(Jean Rothen)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἐπικρατεῖ συνήθεια, τὴν πρώτην ἀκριβῶς ἡμέραν τοῦ γάμου, ὅπως οἱ νεόνυμφοι ταξιδεύουσιν ἀνά τὰ ὄξιοθέατα μέρη τῆς Εὐρώπης, τὸ ταξίδιον δὲ τοῦτο διαρκεῖ ὅλον τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, πολυλάκις δὲ καὶ περισσότερον ἀκόμη.

Τὸ ταξίδιον αὐτὸ φαίνεται νὰ εἶναι λείψανον ἀρχαιοτάτου ἐθίμου. Ἄλλοτε, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οἱ ἄνδρες ἀπήγαγον ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγένοντο σύζυγοί των. Σήμερον τὰς ἀπάγουν, ἀφοῦ γίνονται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ γαμήλιον ταξίδιον ἔχει τοὺς θιασώτας του, καθὼς καὶ τοὺς ἐπικριτάς του. Οἱ μὲν τὸ προτιμῶσι, διότι οἱ νεόνυμφοι ἀποφεύγουσι τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα γυναικῆς πρὸς αὐτοὺς κοινωνίας, ἡ ὁποία διὰ τῆς προσοχῆς τῆς, τῆς ἐστραμμένης πρὸς τοὺς νεόνυμφους, φαίνεται καταμετροῦσα τὰς θωπείας των καὶ παρακολουθοῦσα αὐτοὺς καὶ μέχρι τῶν ἀδύτων ἀκόμη.

Ἄλλοι πάλιν τὸ καταπολεμοῦσι, διότι, ἀντὶ τῆς ἀνέσεως, τὴν ὁποῖον πορέχει τὸ σπιτί τὴν στιγμήν, κατ' ἣν ἡ νεόνυμφος ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας περιθολψεως, ἰδοῦ, ὅτι ῥίπτεται εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ταξιδίων, τὰς θαλασσοταραχάς, ἡ τὰς ὄχληράς μετασταθμεύσεις τῶν σιδηροδρόμων. Ἐξ ἄλλου ἡ ζωὴ τῶν ξενοδοχείων, ἡ ἀναστροφή μὲ ἄγνωστα καὶ τελείως ἐναλλάσσοντα καὶ διαφόρου ποιοῦ πρόσωπα, εἶναι ὄχληρά καὶ κουραστική. Ἐκτὸς δ' ὁμοῦ αὐτῶν, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐντυπώσεων, λόγῳ τῆς μεταλλαγῆς τοῦ περιβάλλοντος, μειώνει τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῶν γλυκυτάτων ἐκείνων ἡμερῶν τῆς τρυφερότητος, αἵτινες πρέπει ζωηραὶ καὶ ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν ψυχὴν τῆς συζύγου νὰ τὴν παρακολουθῶσιν ὡς ἡδεῖα ἀνύμνησις κατ' ὅλην τῆς τὴν ζωὴν.

Κατ' ἐμέ, καὶ αἱ δύο γυνῶμαι ἔχουσι τὰς ὀρθὰς των ἀπίψεις. Δι' αὐτὸ εἰς συνδυασμὸς θὰ εἶδεν τὴν καλλιτέραν λύσιν. Οἱ νεόνυμφοι νὰ μὴ μείνουν τοὺς πρώτους μετὰ τὸν γάμον μῆνας εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ζῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ριφθῶσιν εἰς περιηγήσεις. Ἐν ταξίδιον μέχρι μιᾶς τοποθεσίας ποιητικῆς, εἴτε παρὰ τινὰ γραφικὴν ἀκτὴν, εἴτε εἰς τὰς κλιτῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ δασώδους βουνού, ἀλλὰ πάντοτε κλίματος εὐκράτου, ἐκεῖ νὰ διαμείνῃ τὸ ζεῦγος, νὰ διέλθῃ τὰς πρώτους ἡμέρας τοῦ κοινοῦ του βίου, ἐν μέσῳ τῶν θωπειῶν ἡρέμου φύσεως, αἵτινες θὰ ἐξαιρῶσιν ὡς ἐν ἀναγλύφῳ τὰς ἐδύτητας τοῦ ἐρωτος, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς λατρείας.

ΙΑΝΘΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΙΘΕΡΟΠΟΣΙΑ

Ἡ ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν ἐδήλωσε πρὸς τοὺς φαρμακοποιούς νὰ μὴ δίδουν καὶ τὴν ἐλαχίστην ποσότητα αἰθέρος ἀνευ λατρικῆς συνταγῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἕνα παράδοξον μέτρον ἐπρότεινε χθὲς κάποιος. Μοῦ εἶπεν:

— Ἔνα μέσον, ἀρκετὰ ἀποτελεσματικόν, ὑπάρχει κατὰ τοῦ κακοῦ. Νὰ παρακολουθῆ ἡ ἀστυνομία ὅλας τὰς ξένας ἀρτίστιας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐξορίσῃ πᾶσαν αἰθερομανῆ, διότι εἶναι γυγνός, ὅτι τὴν αἰθεροποσίαν εἰσῆγαγον καὶ διαδίδουν τὰ ὠδινὰ αὐτὰ πτηνὰ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖς.

— Τί; πίνουσι καὶ οἰκογένειαι αἰθέρα;

— Δυστυχῶς, νάι. Ἡ περίπτωση αὐτὴ δὲν εἶναι σπανία, ἀφοῦ πληροφορεῖται κανεὶς, ὅτι ἀνήλικα ἀκόμη κοριτσόπουλα ἔχουν δηλητηριασθῆ ἀπὸ τὴν αἰθεροποσίαν.

Ἐξέφρασα ἐκπληξιν, ἀλλ' ὁ συνομιλητῆς μου ἐξηκολούθησεν:

— Εἰς τὴν κοινωνίαν μας δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν πολλὰ διάφορα σωματεῖα, καὶ γυναῖκα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα νὰ φροντίζουν διὰ διάφορα πράγματα, ἀλλ' ἔως τὴν ὥραν δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἕνα σωματεῖον ἀμύνης ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς. Ἡ τοιαύτη κοινωνικὴ ἀμυνα ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς εἶναι πολὺ ἀναγκαῖα. Ἄξιζει περισσότερον, ἀφ' ὅσον ὑψώνομεν ἐπιπολαιῶς τοὺς ὤμους. Ἡ διαφθορὰ προσβάλλει τὰ νεαρότερα, τὰ τρυφερότερα πλάσματα. Λοιπόν, ξεύρετε τί συμβαίνει τότε; Θεωροῦνται πλέον ὡς ὠριστικῶς χαμένα, ὡς ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐργασίας, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, διότι ἡ γυναῖκα εἶναι ἐπίσης ἄνθρωπος καὶ ὄχι σκύλλα. ζῶν.

— Τί λέτε;

— Λέγω πράγματα. Διότι, ποῦ εἶναι παρακαλῶ, ἕνα κοινωνικὸν ἴδρυμα, ἀπὲρ βλέπον εἰς τὴν ἀμυναν κατὰ τῆς διαφθορᾶς, εἰς τὴν ὀρθοφροσύνην τῶν χαμένων νεαρῶν ὑπάρξουν; Ποῦ εἶναι ἕνα σωφρονιστήριον νεανίδων, ποῦ ἐξώκειλαν;

— Εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκτήσωμεν τοιοῦτον ἴδρυμα;

— Πῶς ὄχι; παντοῦ τοιαῦτα εἰδικὰ σωφρονιστήρια λειτουργοῦν ἐπιτυχῶς πρὸ ἐτῶν.

— Ὡστε πρέπει νὰ φυλακίζωμεν τὰς ἀμαρτωλάς;

— Δὲν πρόκειται περὶ φυλακίσεως, ἀλλὰ περὶ προσπαθειῶν βελτιώσεως τοῦ ἠθικοῦ των αἰσθητηρίων διὰ τῆς ἐργασίας.

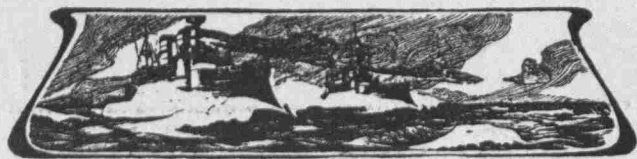
— Διὰ τῆς ἐργασίας;

— Μόλιστα, διὰ τῆς ἐργασίας, διότι ἡ ἐργασία ἀπεδειχθῆ τὸ καταλληλότερον μέσον πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀμυάλων νεαρῶν ὑπάρξεων. Ἄν προσέξετε, θὰ ἰδῆτε, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας κατακυλοῦν εἰς τὸν ζωῶδη δρόμον τῆς σωματεμπορίας νεαροὶ ὑπάρξεις ὅσοι ἀργίαν, τεμπελίαν, ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἔλξιν πρὸς τὰς εὐκόλους ἀπολαύσεις, ἐπιδειξίεις καὶ πολυτελείας. Ἄλλὰ ὑπάρχουν οὐλλογοί, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ σώσουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα θύματα τοῦ βίου. Οὐδέποτε θεωροῦν ἄλλοῦ μίαν ἀμαρτωλὴν ὑπάρξιν ὡς ὀριστικῶς ἀπολεσθεῖσαν, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἠθικοποιήσουν, νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς καλὴν ἐργάτριαν, ἡ ὁποία νὰ αἰσθανθῆ τὸ δέος καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ἐμπορίου τῆς σαρκὸς της καὶ νὰ γίνῃ πάλιν μία χρηστὴ ὑπάρξις. Παραπέμπουν λοιπὸν τὰς ἀμαρτωλάς νεαρὰς ὑπάρξεις εἰς εἰδικὰ σωφρονιστήρια, ὅπου ἡ μεθοδικὴ ἐργασία κουράζει τὸ σῶμα, ἐξυγιαίνει τὰ νεῦρα καὶ ἀφυπνίζει τὴν συνείδησιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ παραμονὴν τεσσάρων - πέντε ἐτῶν ἐντὸς τῶν σωφρονιστηρίων ἐργαστηρίων τούτων, κειμένων πάντοτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, σώζονται πολλὰ θύματα τῆς ἐγωιστικῆς κοινωνίας.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχει ἡ αἰθεροποσία;

— Μεγάλην. Διότι ἡ αἰθεροποσία προέρχεται ἀπὸ τὸν εὐκόλον αὐτὸν δυστυχῆ κόσμον, διὰ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐσκέφθημεν, ὅτι ὑπάρχει σωτηρία. Ὅπως εἶναι δυνατὸν νὰ χαθῆ ὀριστικῶς ἕνα πτωχὸν κορίτσι, ποῦ ἐξώκειλαν, εἶναι ἐπίσης εὐκόλον νὰ σακατευθῆ καὶ ἀπὸ τὴν αἰθεροποσίαν. Τὸ συμπερασμὰ μου, εἰδικῶς περὶ τῆς αἰθερομανίας, εἶναι, ὅτι πρέπει ν' ἀπασχολῆσῃ καὶ τὴν κοινωνίαν μας πρὸς ἀμυναν.

Ἄθ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΤΟΡΠΙΛΛΗ

Τὰ ἐμπληκτικά κατορθώματα τῶν τουρκικῶν τορπιλλῶν καὶ τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων, τῶν ὁποίων παριστάμεθα μάρτυρες, καθιστῶσιν ἐπικαιρον καὶ ἐνδιαφέρουσαν τὴν περιουλλογὴν μερικῶν πληροφοριῶν περὶ τορπιλλῶν καὶ τῆς δράσεώς των.

Κολοσσοὶ καὶ νάνοι.

Ἐν θωρηκτὸν καταδρομικὸν τοῦ τύπου super-dreadnought ἔχει ἐκτόπισμα περίπου 30,000 τόνων, πλήρωμα 1000—1200 ἀνδρῶν, τιμᾶται δὲ 60—70 ἑκατομμύρια φράγκων. Διὰ τὴν κατασκευὴν του εἰργάσθησαν τὰ ἐργοστάσια ἐπὶ ἔτη, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ πολεμικὴ τέχνη τὸ ἐξώπλισε μὲ παντὸς εἶδους ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὄπλα, ὥστε νὰ τὸ καταστήσῃ ἀληθινὸν σιδηροῦν καὶ γιγάντιον φρούριον. Ἐν τούτοις ὁ κολοσσὸς αὐτός, ὁ ἐπιβλητικὸς διὰ τοῦ ὄγκου του καὶ τοῦ μεγαλείου του, εὔρε τὸ θανατηφόρον του μικρόβιον: τὴν τορπίλλην. Προσέκρουσεν εἰς αὐτήν; ἐντὸς ὀλιγίστων λεπτῶν θὰ εὐρεθῆ ὁ κολοσσὸς αὐτὸς ὑπὸ τὰ κύματα.

Περιγραφή τῆς τορπίλλης.

Ἡ αὐτοκίνητος τορπίλλη ἔχει σχῆμα πύρου, μήκους 5,5 μέτρων καὶ διαμέτρου 0,45. Ἀποτελεῖται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ χάλυβα καὶ διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη: 1) τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, ὅπερ εἶναι τὸ 1/3 τοῦ ὅλου μήκους τῆς τορπίλλης καὶ ἔχει σχῆμα κωνικόν· εἰς αὐτὸ εὐρίσκειται ἡ ἐκρηκτικὴ γόμωσις, καθὼς καὶ τὸ μηχανήμα, ὅπερ προώρῃσται νὰ προκαλῆ τὴν ἐκρηξίν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συγκρούσεως. 2) τὴν ἀεραποθήκην, ἣτις ἀποτελεῖται ἐκ κυλίνδρου, ἐνθα ἐναποθηκεύεται πεπιεσμένος ἀήρ, προωρισμένος νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν τὴν κινητήριον μηχανὴν τῆς ὥσεως, καθὼς καὶ τὰ διάφορα ἄλλα μηχανήματα. 3) τὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν τῆς, τῶν ἐλατηρίων, ἅτινα κανονίζουσι τὴν ταχύτητα τῆς τορπίλλης, τὸ βάθος, εἰς ὃ θὰ πλέῃ καὶ 4) τὸ ὀπίσθιον μέρος, σχήματος κωνικοῦ, ὅπερ ἀπολήγει εἰς δύο ἑλικας, καὶ τὸ πηδάλιον τῆς τορπίλλης.

Ἡ ἱστορία τῆς.

Ἡ τορπίλλη ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Witchhead τῆς 1868 καὶ ἐνεφανίσθη πρώτην φορὰν τῆς 1877 κατὰ τὸν μεταξὺ Χιλῆς καὶ Περσῶν πόλεμον. Τότε ἡ ταχύτης τῆς ἐφθασε μόλις 6—7 κόμβους (1852 μέτρα τὴν ὥραν ἕκαστος κόμβος), καὶ τὸ μεγαλεῖτερον διάστημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ ἦτο 200 μέτρων.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐκτοτε ἡ μηχανικὴ καὶ ἡ πολεμικὴ ἐπιστήμη ἐπεμελήθη τὴν τορπίλλην καὶ τὴν ἀποκατέστησεν εἰς τὴν σημερινὴν τῆς ὑπόστασιν, ἥτοι μὲ περίμετρον 533 χιλιοστομέτρων, μὲ ταχύτητα 45—48 κόμβων καὶ μὲ μέγιστον δυνατὸν διάστημα πλοῦ 6000 μέτρων. Τὸ βάρος τῆς φθάνει τὰ 900 χιλιόγραμμα.

Μηχανήματα ἐκπομπῆς.

Ἡ τορπίλλη κατ' ἀρχὰς ἦτο ὄπλον, ἀνήκον εἰς τὰ τορπιλλικά. Ἐπειτα ταύτην ἐχρησιμοποίησαν καὶ τὰ μεγάλα πλοῖα, τὰ δὲ ὑποβρύχια τὴν ἔχουσιν ὡς μοναδικὸν τῶν ὄπλων καὶ τὸν μόνον λόγον τῆς ὑπάρξεώς των.

Εἰς ἕκαστον τῶν πλοίων ὑπάρχουν καὶ διαφόρου συστήματος μηχανήματα ἐκπομπῆς τῆς τορπίλλης.

Τὰ μηχανήματα ταῦτα κυρίως ἀποτελοῦνται ἀπὸ σωλῆνα τῆς διαμέτρου τῆς τορπίλλης, ὅστις ἀπολήγει εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου εἰς ὀπήν. Μὴ θέλοντες νὰ ἐνδιατριψωμεν εἰς τεχνικὰ λεπτομερεῖας, ἀναγράφωμεν μόνον, ὅτι ἡ τορπίλλη ἐκπέμπεται διὰ πεπιεσμένου ἀέρος, ὅστις ὠθεῖ μεθ' ὀρμῆς ἐν εἶδος πύου, ἐφ' οὗ ἀναπαύεται ἡ τορπίλλη.

Πῶς λειτουργεῖ ἡ τορπίλλη.

Εὐθύς ὡς ἐξέλθῃ ἡ τορπίλλη ἐκ τοῦ τορπιλλικοῦ της σωλῆνος, ἀνοίγει κάποια δεικλίς, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει τὸν πεπιεσμένον ἀέρα, ὅστις, ὡς εἶδομεν, ὑπάρχει εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα, νὰ διοχοτευθῆ βαθμηδὸν εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν. Τότε ἡ κινητήριος ἀρχίζει λειτουργοῦσα, οἱ ἑλικες περιστρέφονται καὶ ἡ τορπίλλη πλέει πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἡ τορπίλλη εἶναι ἀνάγκη νὰ πλέῃ ὑποβρυχίως καὶ εἰς τόσον βάθος, ὥστε νὰ εὐρη τὸ ἐχθρικὸν σκάφος εἰς τὰ ὕφαλα. Τότε μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκρηξέως θὰ εἶναι ἄμεσον καὶ τελεσφόρον.

Τὸ σύνθηρος βάθος, εἰς ὃ πλέει ἡ τορπίλλη, εἶναι 3,10 μέτρων καὶ τὸ βάθος τοῦτο διατηρεῖ καθ' ὅλον της τὸν πλοῦν χάρις εἰς ἓν πολὺ λεπτὸν καὶ εὐφυὲς μηχανήμα, καλούμενον «μηχανήμα ἐκτοπίσματος», ὅπερ, ὑποβοηθούμενον καὶ ὑπὸ ἄλλων μηχανημάτων λεπτοτάτων, ὄχι μόνον κανονίζει τὸ βάθος, ἀλλὰ καὶ ἐξουδετερῶ τὰς διακυμάνσεις τῆς τορπίλλης κατὰ τὸν πλοῦν της.

Ἐτερον μηχανήμα, καλούμενον «μηχανήμα μικροσκοπικὸν τῆς αὐτοδιευθύνσεως», ἐξασφαλίζει εἰς τὴν τορπίλλην κατὰ τὸν πλοῦν της τὴν εὐθείαν γραμμὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὅταν ἐξεπέμφθη ἐκ τοῦ πλοίου. Προφανές, ὅτι ἄνευ τῶν μηχανημάτων τούτων ἡ τορπίλλη, εἴτε ὑπέκρουσα εἰς τὰ ρεύματα, εἴτε παρασυρομένη βαθύτερον, θὰ ἀπετύγχανε τοῦ σκοποῦ της.

Ἡ τορπίλλη πρέπει νὰ πλέῃ καθ' ὅλον της τὸν πλοῦν μὲ ταχύτητα ἐνιαίαν· διὰ τοῦτο ὁ πεπιεσμένος ἀήρ, ἐξερχόμενος τῆς ἀποθήκης του, διέρχεται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κινητήριον μηχανὴν ἀπὸ ἓν κανονιστικὸν ὥρολόγιον.

Κατὰ τὴν διέλευσίν της ἡ τορπίλλη πλέει ἀφανῆς ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ προσβάλλῃ. Εὐθύς δ' ὡς προσκρούσῃ ἐπὶ τοῦ σκάφους, τότε μικρὰ σφύρα λειτουργεῖ, πίπτει ἐπὶ τῆς γόμωσεως καὶ προκαλεῖ τὴν ἐκρηξίν της. Τότε σχηματίζεται πρῶτον μὲν ρήγμα εἰς τὸ σκάφος, δεύτερον δὲ προκαλεῖται ἐν τῇ θαλάσῃ κενὸν συννεπία τῆς διαστολῆς τῶν ἀερίων τῆς τορπίλλης· τὸ κενὸν τοῦτο εἶναι μέγα καὶ ἰσχυρόν, ἀλλὰ, συννεπία τῆς ἀντιδράσεως, τὰ ὕδατα μετὰ περισσοτέρας ὀρμῆς ἐπιπίπτουσιν εἰς αὐτὸ καὶ μὲ μανιακὴ οὕτως εἰπεῖν λύσαν ρίπτονται ἐπὶ τῆς σχηματισθείσης ὀλης.

Ὁ κολοσσὸς, πληγεὶς τότε τὰ σπλάγγνα, δεχόμενος διὰ τοῦ ρήγματος κρουνοὺς ὕδατων, ἅτινα εἰσέρχονται μέχρι τῶν μηχανῶν του, ἡ κλίνει καὶ βυθίζεται, ἢ ἀνατινάσσεται ἀφ' ἑαυτοῦ.

Προφυλακτικὰ μέσα.

Κατὰ τῆς τορπίλλης προσεπάθησαν νὰ εὐρουν μέσα ἀμύνης. Ὡς τοιαῦτα ἐπενόησαν τὰ δίκτυα, ἀλλὰ ταῦτα ὠφελοῦν μόνον τὰ ἡγκυροβολημένα πλοῖα. Ἐκτὸς ἂν καὶ τὰ δίκτυα ἡ τορπίλλη τὰ διασχίσῃ.

Τὰ δίκτυα κατὰ τὸν πλοῦν τῶν πλοίων παρακωλύουσι πολὺ τὴν ταχύτητά των.

Μένει λοιπὸν ἡ τορπίλλη ὡς τὸ φοβερόν καὶ ἀήτητον ὄπλον τῆς θαλάσσης κατὰ τῶν ὑπερπυκνῶν δρητῶν.

ΔΕΝ ΘΕΛΩ

Δὲν θέλω σ' τὴν πικρὴ ζωῇ,
ποῦ τόσο πόνοσ' ἡ καρδιά μου,
μήτε χαρὰ νὰ ξαναἰδῶ,
μήτ' εὐτυχία πειὰ σιμά μου.

ΩΩ

Τὸ ξεύρω, ὅτι βιαστικά,
σὰν ξένες θὰ μὲ χαιρετήσουν,
μ' ἄλλους θὰ πᾶν' νὰ κοιμηθοῦν
καὶ μ' ἄλλους νὰ γλυκοξυπνήσουν.

ΩΩ

Μοῦ φθάν' ἡ λύπη ἡ παληρά,
μ' αὐτὴ νὰ ζήσω θέλω μόνο,
οὔτε καινούρια πειὰ χαρὰ,
οὔτε καινούριο πάλι πόνο.

ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 332 καὶ τέλος)

— Διάσημοι ρεπόρτερ. — Ἡ δόξα των.

Ἐχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν τὸ ἔργον τῶν ρεπόρτερ, καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν, ὅτι εἰς αὐτὸ ἐπεδόθησαν ἀνθρώποι ὑψίστης ἀνατροφῆς, πλούσιοι καὶ ἀριστοκράται. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐβόηθη τὴν ἐνημερότητα τῶν νέων, διότι πάντοτε ὀρατῶς ἡ ἀοράτως ἦσαν πανταχοῦ κερδόντες καὶ τὰ πάντα γνωρίζοντες. Ὁ περίφημος ρεπόρτερ Κάρολος Δοβινιέ ἦτο ἐξάδελφος βασιλέως. Ἄλλος διασημότερος ρεπόρτερ ἦτο ὁ ἀριστοκράτης Ἰωακείμ Δελιῶν, διάσημος συνάμα ἀξιωματικός. Γίτοτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκαίην (1680) χωρὶς τὴν συμβουλήν ἢ τὴν κρίσιν τοῦ Ἰωακείμ. Τὸ ἀριστοκρατικὸν σπῆτι του ἐδέχετο καθημέραν ἀπειρον κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐζήτηε νὰ μάθῃ κάθε εἶδους νέον καὶ παντὸς εἶδους συμβουλήν. Ἀπέκτησεν ὡς ἐκ τούτου καὶ κολοσιαιάν περιουσίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς σημερινοὺς ρεπόρτερ, οἱ ὁποῖοι, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἐπιτύχουν, μόνον πλοῦτον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ υποθέσουν, ὅτι θὰ ἀποκτήσουν.

Ὁ Μέτρο καὶ αὐτὸς ἐφημίσθη ὡς φοβερός ρεπόρτερ. Ἦτο ὁμοῦς ἰδιοτροπώτατος χαρακτήρ καὶ οὐδέποτε ἐδέχθη καμίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς ποῦ τοῦ ἔαμαν ὑψηλὰς προσκλήσεις. Εὐρίσκειτο διαρκῶς εἰς τοὺς δημοσίους κήτους, εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε καθήμενος παγκάκι, μὲ τὴν τομβακοθήκην του ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὸ πλῆρες εἰδήσεων σημειωματάριον του ἀπὸ τὴν ἄλλην χεῖρα. Εἶχε τὴν βαρύτητα ἢ γνώμη καὶ ἡ ἐνημερότης του, ὥστε καὶ βασιλεῖς εἰς πολλὰ μεγάλα ζητήματα, προκειμένου νὰ ληφθῆ κάποια ἀπόφασις, ἔλεγον εἰς τὸν πρωθυπουργόν τους: «Ἡρωτήθη ὁ Μέτρο; Τί λέγει καὶ αὐτός;» Σύγχρονος τοῦ Μέτρο ἦτο ὁ Φούνκ Μπρετανώ, λεπτότατος καὶ ἀριστοκρατικώτατος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔλειπεν ἀπὸ καμμίαν κοσμικὴν κίνησιν ὅλων τῶν στρωμάτων τῆς κοινωνίας.

Ἀπὸ τοῦ 1640 καὶ πέραν, ἡ δύναμις τῶν ρεπόρτερ ἐφθασεν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς δόξης των. Τότε πρώτην φορὰν ἐγίνεν ἡ σκέψις νὰ παρακολουθοῦν ὄλας τὰς κινήσεις τῶν ρεπόρτερ, διὰ νὰ γνωστῆ πῶς καὶ πόθεν ἐγνώριζον οὗτοι τὰ μυστικά του κράτους.

— Ἀλλάζουν οἱ καιροί.

Ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου ἔκαμεν, ὥστε νὰ κρημνισθῆ ἡ Νέα Γέφυρα καὶ νὰ καταστραφῆ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τῶν πανισχύρων ρεπόρτερ. Ἐκτοτε καὶ οἱ δημόσιοι κῆποι χάνουν κάθε κινήσιν των καὶ οἱ ρεπόρτερ καὶ ὅλη ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῶν δύο ἀνωτέρω κέντρων μεταφέρεται εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν μέγα Βασιλικὸν Καφενεῖον. Ἐκεῖ οἱ ρεπόρτερ ἐκδίδουν διὰ πρώτην φορὰν μικροσκοπικὴν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία εἰς πολὺ μεγάλην ἐπικρατεῖ καὶ ἡ ἐλευθέρου πῆλη, καταλύεται ἡ δύναμις καὶ τὸ κράτος τῶν ρεπόρτερ, καὶ τίθεται ἡ βᾶσις τῆς σημερινῆς τελειοτάτης ἐφημερίδος. Σὺν τῷ χρόνῳ ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται οἱ κολοσσοὶ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ ρεπόρτερ φθάνει εἰς τὴν σημερινὴν του κατάστασιν. Δὲν τοῦ μέλλει ἓάν, ὅπως ὄλοι οἱ ἀνθρώποι τῆς γραφίδος, δὲν ἐγίνεν ἕκαστομυριοῦχος ἢ δὲν ἐθησαύρισεν, ὅπως θησαυρίζουν ἄλλοι εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα. Τοῦ φθάνει ἢ γλυκυτάτη ἀνάμνησις τῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι αὐτὸς ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

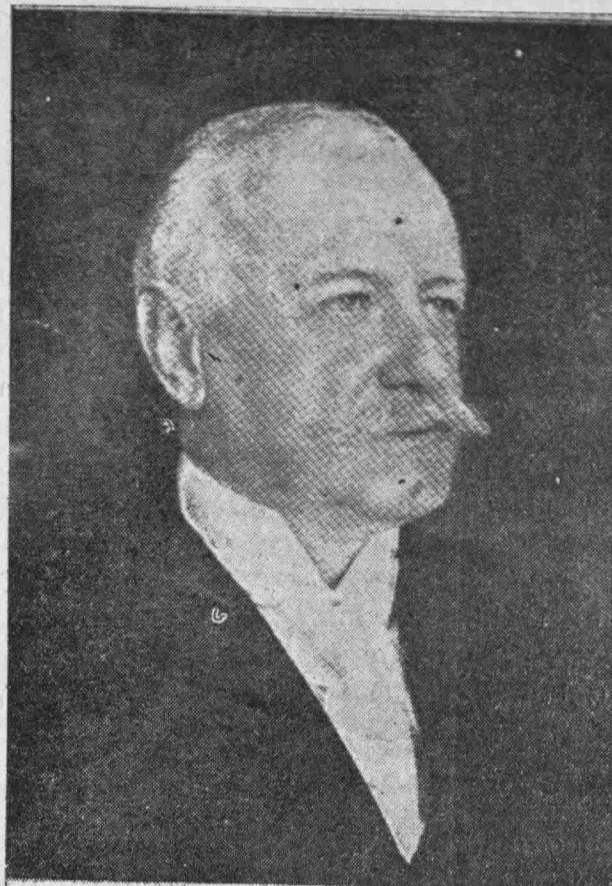
ΓΝΩΜΑΙ

✧ Εὐτυχία καὶ ὠραιότης εἶναι παραμυθία.
✧ Πλοῦτος καὶ τέχνη εἶναι ψευδεῖς συνταγαὶ πρὸς παραγωγὴν εὐτυχίας καὶ ὠραιότητος.
✧ Τὰ πλάσματα, ποῦ ὀνομάζομεν ζῶα, ἱκανοποιήθησαν ἀφ' οὗτο ὁ Δάρβιν μᾶς τα ὑπέδειξεν ὡς προγόνους μας.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Αὐστροουγγαρίας Στεφάν Μπούριαν.

Ἡ Α. Ε. ὁ τέως ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας φὸν Μπούλωφ.

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Σαλάντρα.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ἡ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ... ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἔρως, ὡς γνωστόν, εἶναι ἐν μέγα πάθος. Ταύτοχρόνως ὅμως, ὅπως ὅλα τὰ πάθη, εἶναι καὶ μία μεγάλη δύναμις, καὶ τι π. χ. ὅπως αἱ πτώσεις τῶν υδάτων, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῖ ἡ βιομηχανία πρὸς παραγωγὴν κινήσεως, ἠλεκτρικοῦ κτλ. Βλέπετε, ὅτι δὲν ὀμιλῶ καθόλου μεταφυσικά, ἐξ ἐναντίας μάλιστα ὀμιλῶ πολὺ πρακτικά, ὅπως ἐμπρέπει εἰς τὸν αἰῶνά μας καὶ τὸ πνευμά του.

Ὁ ἔρως ἐπομένως ἔμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὴν τέχνην ἐν γένει, ὅπως ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρακτικὴν ζωὴν, χάριν κοινωφελεστέρων σκοπῶν.

Διὰ νὰ μὴ ὑποτεθῇ, ὅτι ὀμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα, θὰ ἐκθέσω ἀμέσως παρακάτω τὸ πρῶτον πείραμα βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἔρωτος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους καὶ ἀναμφισβητήτου ἐπιτυχίας.

Ἄλλ' ἄς δώσω καλλιτέρα τὸν λόγον εἰς τὴν γνωστὴν μου κυρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ μεγαλοφυΐα πράγματι ἐφεύρεσις:

— Ἀπὸ μηνῶν ἔχω στήν ὑπηρεσία μου μιὰ καμαριέρα, ἡ ὁποία τελευταίως παρουσίασεν ἔντονα συμπτώματα ἔρωτος. Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ἀπήχησιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἤσθάνθη σημαντικὰ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ σπιτιοῦ μου. Μὲ ὀλίγα λόγια, ἡ καμαριέρα εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεταί ἀνυπόφορη...

— Καὶ ἀπεφασίσατε, φυσικά, νὰ τὴν διώξετε...

— Καθόλου! Κανένας δὲν μ' ἐξησφάλισεν, ὅτι μὲ τὴν διάδοχόν της τὰ πράγματα θὰ μετεβάλλοντο σημαντικὰ, ἐν ὅσῳ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ἐρωτεύονται. Ἐσκέφθηκα λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὴν μεγάλην αὐτὴν δύναμιν, ποῦ εἶναι ὁ ἔρως, πρὸς ὄφελός μου. Ὅπως γνωρίζετε, κάθε δύναμις ἔμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐξ ἴσου διὰ τὸ καλὸν καὶ διὰ τὸ κακόν, ἀρκούντ' ἂν δώσω κανεὶς τὴν κατάλληλον κατεύθυνσιν.

— Καὶ τὸ ἐπέτυχατε; Θὰ ἦμουν περιεργότατος νὰ μάθω.

— Ἐκμα τοῦλάχιστον τὸ πρῶτον πείραμα, τὸ ὁποῖόν μου ἔδωκαν ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα. Ἡ καμαριέρα μου τελευταίως ἤρχισε νὰ λαμβάνη ἐρωτικὰ γράμματα, ὅπως ἐπέστην ἀπὸ πρόχειρον ἀνάκρισιν. Παρατήρησα λοιπὸν, ὅτι ἡ δραστηριότης, ἡ προθυμία καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐργασίας ποῦ μου προσέφευρεν, ἦσαν κατ' εὐθεσίαν ἀνάλογα πρὸς ὀρισμένους ἐπισκέψεις τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως. Ἀπεφασίσα ἐπομένως...

— Νὰ κατάρχητε τὰ γράμματα.

— Ἐκμα δηλαδὴ τὸ πρῶτον πείραμα. Τὴν περασμένην Κυριακὴν, ποῦ ἡ καμαριέρα μου εἶχεν ἄδειαν, ἔπεσε τυχαίως στὰ χέρια μου ἓνα γράμμα μὲ τὴν διεύθυνσίν της. Τὸ ἐκράτησα. Ἐσκέφθηκα ἀμέσως, ὅτι, ἂν τῆς τὸ ἐδίδα τὸ βράδυ, ποῦ ἐπέστρεψεν, ἡ σχετικὴ συγκίνησις δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὴν ἐπομένην εἶχα γενικὸν καθαρισμόν τοῦ σπιτιοῦ. Ὑστερον ἀπὸ μίαν ἀνήσυχον ἐρωτικὴν ἀϋπνίαν, ἡ κόρη αὐτῆ θὰ ἦτο πτώμα. Τὴν ἄφησα λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἀνοίξα τὸ παράθυρόν μου, ποῦ βλέπει πρὸς τὴν αὐλήν, ἐπέταξα κάτω τὸ γράμμα, κοντὰ στήν ἐξώπορτα, καὶ ἐκούδουνισα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου. Ὅταν ἤλθε νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς μου, ἔκμα τὴν ἀνήξεσθαι καὶ τῆς εἶπα, ὅτι πιθανὸν νὰ ἐκτύπησεν ἡ ἐξώπορτα. Ἐτρεξεν ἀμέσως, καὶ τὴν παρηκολούθησα νὰ παίρῃ τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ κρύβῃ στὸ στήθος της ἐνθουσιασμένη. Ὅταν μετ' ὀλίγον τὴν ἠρώτησα ποῖος ἦτο, μού ἀπήτησεν, ὅτι ἦτο κάποιος ζητιάνος.

— Τὸ ἀποτέλεσμα; ἠρώτησα.

— Ἀνώτερον ἀπὸ κάθε προσδοκίαν! μού εἶπεν ἡ κυρία, ἐνθουσιασμένη. Ἡ καθαριότης τοῦ σπιτιοῦ ἤρχισε σὲ λιγάκι. Ἡ καμαριέρα μου εἶχε γείνη ἀγνώριστη. Ἐπηδοῦσε, πετοῦσε σπίντες, ἐσήκωνε βάρη, ἔβγαζε δουλειὰ γιὰ δέκα, μὲ μίαν προθυμίαν καὶ μίαν ἐνεργητικότητα πρωτοφανῆ. Ἴχνος κόπου δὲν εἰσχωροῦσε ἐπάνω της. Ἦτον ἀκούραστη καὶ ἐπὶ πλέον εὐθυμὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ. Σὲ λίγες ὥρες τὸ σπῆτι ὀλόκληρον ἔλαμπεν ἀπ' τὴν πύλαν...

Καὶ ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία:

— Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ ἦτον ἓνα μικρὸν πείραμα. Φαντάζεσθε τί θαύματα μπορῶ νὰ ἐπιτύχω ἀκόμη μὲ μίαν συστηματικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς δυνάμεως αὐτῆς. Καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι θὰ τὰ ἐπιτύχω, ὅταν σὰς ἀναγγείλω τὰ νέα μου πειράματα. Ὁ ἔρως εἶναι μία δύναμις. Ποῖός τὸ ἀμφισβητεῖ; Γιατί λοιπὸν νὰ τὴν ἀφίνωμεν νὰ πηγαίῃ χαμένη ἢ νὰ παίρῃ κακὸν δρόμον; Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἔτσι ἦτο βέβαια! Ὁ μέγας φυσιολόγος Μπρόουν Σεκάρ, ὀμιλῶν περὶ μερικῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων καὶ τῶν δυναμογόνων αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, παρατηρεῖ, ὅτι, ἐὰν φορτώσωμεν ἓνα γαῖδουρι μὲ δυσβάστακτον βάρος καὶ τὸ ὑποχρεώσωμεν ν' ἀναβῇ ἓνα λόφον, θὰ σταματήσῃ, φυσικά, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ἐὰν ὅμως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τοποθετήσωμεν ἓνα ἄλλο γαῖδουρι ἀνεπιθέτου φύλου, τὸ φορτωμένον ζῷον θὰ αἰσθανθῇ τὴν τὴν δύναμιν μέσα του, ὡς θὰ μᾶς μεταφέρῃ τὸ φορτίον μας μὲ τὰ τέσσαρα καὶ χωρὶς τὸν παραμικρότερον κόπον. Τί ἄλλο ἀποδεικνύει αὐτό, παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν ἀπεφασίσα νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἡ Ἀθηναία ἐφευρέτις;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΙΚΡΕΣ

Ὁμορφοὶ θάνατοι.

Στὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἡλία Σάββα. Σὲ θρηνοῦν τὰ ζωντανὰ. Καὶ τ' ἀψυχα σὲ κλαῖνε.

(Παλαμᾶς).

Κρασιά, παπάδες, τριαντάφυλλα, κεριά, στεφάνια... Νόμισα πῶς παντρεύεσαι. Κι' ἂν σὲ εἶχαν ξαπλωτὸ μέσα σ' ἓνα κρεββάτι, ἦταν τὸ μεθύσι, ποῦ δὲν σ' ἄφινε νὰ στηριχθῆς στὰ πόδια σου. Κι' ἂν τὰ μάγα μάτια σου ἔμεναν κλειστά, ἦταν τὰ ροδόφυλλα, ποῦ μὲ τὸ βάρος τους δὲν τ' ἄφιναν ν' ἀνοίξουν...

Ὁ νεκροθάφτης ἔρριξε δυὸ φυκιαριὲς χῶμα, μὰ πάλι ἀποκοιμήθηκα...

Φεύγουν οἱ καλεσμένοι τῆς χαρᾶς. Ἦλθε ἡ ὄνειρευτὴ στιγμὴ. Ὁ παπᾶς μάζεψε τὸ πετραχήλι τοῦ καὶ δὲν μιλεῖ πια. Κι' ἓνας γέρος, ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγο σπάρραζε, δὲν ἀκούεται.

Ἡ λαχταρισμένη γυναῖκα, ποῦ ἦταν ριχμένη ἐπάνω σου, τραβήχθηκε κι' ἐκείνη, ἀφίνοντας μὰ τοῦφα ἀπ' τὰ μαλλιά της.

Τσιμουδιά! Μὴν τραβάτε. Θὰ μείνω, ἐγὼ δὲν ντρέπομαι. Θὰ βάλλω τὸ μάτι μου στήν ἀκρὴ τῆς κλειδαρότρουπας. Σωπάτε. Θέλω νὰ διῶ κι' ἐκείνην. Μὲ εἶπε πῶς ἦταν ἐμμορφη.

Θέλω νὰ διῶ τὴν τρέλλα ἐκείνης τῆς ὥρας καὶ τὸ πρῶτο τὸ φιλί κι' ἐκεῖνο θέλω νὰ τὸ διῶ.

Τσιμουδιά...

Κι' ὁ νεκροθάφτης ξανάρριξε δυὸ φυκιαριὲς χῶμα, σκεπάζοντας ἓνα μεγάλο-μεγάλο κομμάτι τῆς καρδιάς μου.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Στὸν κολύκλαστο φίλο Ἡλία Σάββα.

Τὸ τέλος σου σὲ θλίψι μὲ κραταίει· εἶναι πικρὴ ἡ ὥρα, ὅπου φέρει ἢ μοῖρά μας τ' ἀφεύγατό της χέρι νῆμα λεπτὸ τὸ βίον μας καὶ σπᾶει.

Μὰ πέρα ἀπ' τὸ σκοτάδι ξεπηθᾶει ὁ Νους σὲ ἀνταπόκρισι μ' ἀστέρι ποῦ — μέσ' στῶν ταπεινῶν τ' ἀνήλια μέρη — αἰώνια τὴ ζωὴ πάντα φυλάει.

Ἐκεῖ σὲ λίγο θέλει ἀνταμωθοῦμε, καὶ πάλι, ὅπως καὶ πρῶτα, θ' ἀκουστοῦμε μὲ γέλια ἄρελα, φίλε γλυκέ μας.

Κι' ἀγάλια ἀπαλόσυρτο ὡς βρεθοῦμε συντροφιὰ, γλυκὰ θὰ νὰ τὸ ποῦμε τ' ἀνεπίτωτο τραγοῦδι. — Πρόσμενέ μας.

Ἄγιος Φοῦδος.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 334

Ἄλλ' εὐθύς μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ὁ Μενετρῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, σκεπτόμενος, ὅτι ἀπὸ τὴν Βαλερίαν δὲν εἶχε βέβαια νὰ ὠφεληθῆ τι.

Ἡ νεάνις ἐπανέλαβε :

— Λοιπόν, κύριε, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀγαπᾶτε καὶ ἐκείνη δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ ἡ ἐπιμονή σας νὰ τῆς γράφετε, νὰ τὴν βλέπετε, δύναται νὰ φέρῃ μεγάλας δυστυχίας, ἦλθα ἐδῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παύσετε τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰ γράμματά σας.

— Καὶ ἔρχεσθε ἐκ μέρους της ;

— Ὦ ! ὄχι !

— Ὡστε ὅ,τι κάμνετε τώρα, τὸ κάμνετε αὐτοπροαιρέτως.

— Μάλιστα, κύριε. Ἦλθα νὰ κάμω ἔκκλησιν εἰς τὴν εὐθύτητά σας ! Γνωρίζω, ὅτι τὸ διάβημά μου σᾶς φαίνεται παράδοξον, καὶ μάλιστα . . . ἀνάρμοστον, ἐν τούτοις σᾶς βεβαιῶ, ὅτι, παρὰ τὴν φαινομενικὴν γαλήνην, τὴν ὁποῖαν ἐξωτερικεύω, εἶμαι κατὰ βάθος πολὺ συγκεκινημένη καὶ τεταραγμένη.

— Ἦσυχάσατε, δεσποινίς, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτέ τι.

— Μὴ μ' ἀφήσετε λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ, χωρὶς νὰ μοῦ δώσετε τὴν ὑπόσχεσίν σας, ὅτι διακόπτετε πᾶσαν σχέσιν μὲ τὸ Σαντεπλαίρ.

Ἡ νεάνις ἐφάνη, ὅτι ἐδίστασεν ἔπειτα μ' ἐν παράδοξον μειδιάμα προσέθεσεν ἀμέσως :

— Ἔστω . . ., ἀπὸ τῆς αὔριον.

Ἄλλ' ἡ Βαλερία παρετήρησεν :

— Ὁχι, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς σήμερον.

— Λοιπόν, δεσποινίς, δὲν εἶμπορῶ νὰ ἀφήσω τὸ μέρος αὐτό, χωρὶς νὰ κάμω μίαν ἀποχαιριστήριον ἐπίσκεψιν εἰς τὸν κύριον Λεσπερᾶ. Ἄλλως, τί ἰδέαν θὰ ἐλάμβανον δι' ἐμέ ;

— Κύριε, θέλετε νὰ μ' ἐξαπατήσετε.

— Δεσποινίς !

— Γνωρίζω, ὅτι ἔχετε ἀπόψε συνέντευξιν μὲ τὴν Ζερμαίν . . .

— Ὡστε μᾶς κατασκοπεύετε ! Πολὺ ὠραία ! Σᾶς συχαίρω, δεσποινίς.

— Δὲν θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν !

— Καὶ ποῖος θὰ μ' ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ, ἀφοῦ ἦλθα διὰ νὰ σᾶς ἰκετεύσω. Ἀπὸ σᾶς κατ' ἀρχὰς ἠθέλησα ν' ἀποσπάσω μίαν ἀπόδειξιν . . . Ἄν ὅμως σεῖς μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε . . .

— Λοιπόν, τελειώσατε, ἂν σᾶς τὴν ἀρνηθῶ . . .

— Ὁ ἀποταθῶ πρὸς τὴν Ζερμαίν. Ἐπειδὴ δὲ θὰ μάθῃ, ὅτι τὰ ξεύρω ὅλα καὶ εἶμαι ἐτοιμὴ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἡ ἀνεψιά μου δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ τ' ἀρνηθῆ καὶ θὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην . . .

— Πολὺ πιθανόν. Ἄν ὅμως ἐγὼ σᾶς δώσω ὑπόσχεσιν . . .

— Τότε δὲν θὰ τῆς εἴπω τίποτε. Θὰ μεταβῆ εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως καὶ δὲν θὰ σᾶς εὔρη. Τὴν ἐπαύριον δὲ θὰ μάθῃ τὴν ἀναχώρησίν σας.

— Θὰ λυπηθῆ, θὰ στενοχωρηθῆ.

— Ὦ ! ὅσον δι' αὐτὸ ἀναλαμβάνω νὰ τὴν παρηγορήσω.

Ἡ νεάνις ἐφάνη, ὅτι ἐσκέπτετο ἐπὶ μακρόν ἔπειτα ἀπήντησεν :

— Ἔστω, δέχομαι, δεσποινίς. Δὲν θέλω νὰ διατηρήσετε δι' ἐμέ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶμαι οὐτιδανός. Δὲν θέλω τὸ διάβημά σας νὰ μείνῃ ἀτελεσφόρητον.

— Δὲν θὰ μεταβῆτε λοιπὸν ;

— Ὁχι !

— Καὶ θὰ ἀναχωρήσετε ;

— Αὐτὸ τὸ βράδυ μάλιστα, καὶ χωρὶς νὰ ἴδω τὸν κύριον Λεσπερᾶ, ἂν ἐπιμένετε.

— Ἀναχωρήσατε, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Σαντεπλαίρ.

Ἐκεῖνος ὑπεκλίθη. Ἡ νεάνις ἐνόησεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς της εἶχε λήξει, ἀλλὰ, προτοῦ ἀποχαιρετήσῃ τὸν Μενετρῶ, τοῦ λέγει :

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μ' ἀπατήσετε. Στηρίζομαι μόνον εἰς τὸν λόγον σας. Ἐχω ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς.

— Καὶ κάμετε πολὺ καλά, δεσποινίς.

Ἡ Βαλερία ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ νεάνις τὴν παρετήρησε ἐπὶ μακρόν μέχρις οὗ ἐχάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ ἐσκέπτετο :

— Εἶναι θαυμασία γυναῖκα ! χαρακτήρ ὑπέροχος ! Πῶς νὰ μὴ ὑπανδρευθῆ ὡς τώρα ;

Ἐπειτα ἦναψεν ἐν σιγάρον καὶ ἔπαυσε νὰ σκέπτεται διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ζερμαίν καὶ τῆς συνεντεύξεώς της.

Ἡ Βαλερία, ἐνῶ διήρχετο τὸν δρόμον, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ Σαντεπλαίρ, βλέπει ἀπὸ μακρὰν νὰ ἐξέρχεται ἐκ τινος χάνδακος ἕνα ἄνδρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἐπλησίασεν. Ἡ Βαλερία εὐθύς ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἦτο ὁ γέρον Μαρὶ-Ἀδέλ.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, μὴ ἐκπλαγῆτε ἂν εὐρίσκωμαι ἐδῶ. Σᾶς ὑπεσκέπη, ὅτι θὰ σᾶς προστατεύω. Ἐπαγρυπνῶ. Ὁ υἱός μου σᾶς διέκρινε πρὸ ὀλίγου, ὅταν μετεβαίνετε εἰς Ἐχινᾶ. Ἔσπευσε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Εἶναι πολὺ νέος καὶ δὲν εἶμπορεῖ νὰ ἐπαγρυπνῆ αὐτὸς ἐφ' ὑμῶν.

— Νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπ' ἐμοῦ ;

— Μάλιστα. Ὅταν ἕνας λαγὸς εἰσέρχεται ἀπὸ ἀπροσεξίαν εἰς μέρος, ὅπου ὑπάρχει ἀλώπηξ, δὲν εἶναι βέβαιον ἂν θὰ ἐξέλθῃ καὶ πῶς . . .

Ἡ νεάνις παρετήρησε τὸν γέροντα. Οὗτος ἐβράδιζε βραδέως παρὰ τὸ πλευρόν της, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ὠμίλει πρὸς αὐτήν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ γέροντος ἡ Βαλερία ἐνόησε πόσον παρακεκινδυνευμένον ἦτο τὸ διάβημά της. Ἀντελήφθη ἐπίσης τὴν λεπτότητα τοῦ γέροντος αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὴν συγκινηθεῖσαν.

Ἐσταμάτησεν, ἔλαβε καὶ τὰς δύο χεῖρας τοῦ γέροντος καὶ τοῦ εἶπε μὲ σοβαρὸν τρόπον :

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Βερριᾶ.

Ἡ νεάνις ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ λευκὸν τοῦ γένειον. Ἐφάνη, ὅτι ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ κάμῃ κάποιαν ἐξομολόγησιν. Ἐπειτα, ὡσεὶ δειλιάσας, προσέθηκεν :

— Ἐκεῖνον εὐχαριστήσατε, δεσποινίς, ὄχι ἐμέ.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησαν μαζί τὸν δρόμον των, μέχρις οὗ ἔφθασαν πλησίον τοῦ Σαντεπλαίρ. Τότε ὁ γέρον ἀπεχαιρέτησε τὴν νεάνίδα.

— Εἰπήτε εἰς τὸν Ἰωάννην, παρετήρησεν ἐκείνη, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν πρόνοιάν του.

Μόλις ἐπέστρεψεν ἡ Βαλερία εἰς τὸ σπίτι τοῦ Λεσπερᾶ καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἡ Ζερμαίν ἦλθε νὰ τὴν εὔρη. Ἡ ἀνεψιὰ περιέβαλε τὴν θείαν μὲ πολλὰς θωπείας, τὰς ὁποίας ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἐγκαταλείψει, ἀλλ' ἡ Βαλερία, κάτω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν γαλήνην τῆς ἀνεψιάς της διέβλεπε τὴν νευρικὴν της ταραχήν. Ἡ Βαλερία δὲν ἐκρατήθη. Εἰς λυγμὸς τῆς ἐξέφυγε.

— Τί ἔχεις, θεία ; διατί κλαίεις ;

— Ἄ ! κακιά, σὺ εἶσαι αἰτία τῶν δακρῶν μου.

— Ἐγώ ; Θεέ μου, καὶ πῶς αὐτό ; τί σὲ ἔκαμα ;

— Τὸ ξεύρεις πολὺ καλά.

— Δὲν ξεύρω τίποτε. Ἐξηγήσου με.

Ἡ Βαλερία ἐσπύγγισε τὰ μάτια της. Ἐπειτα ἐπῆρε τὰς χεῖρας τῆς ἀνεψιάς της, τὴν εἴλκυσε εἰς τὰ γόνατά της καὶ τῆς εἶπε :

— Ζερμαίν, συγχώρησέ με δι' ὅ,τι θὰ σοῦ εἴπω . . . Ξεύρω τὸ μυστικόν σου· ἀγαπᾶς τὸν Μενετρῶ.

— Θεία !

— Μὴ ψευσθῆς, τὸν ἀγαπᾶς, ἢ μᾶλλον νομίζεις, ὅτι τὸν ἀγαπᾶς.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ;

— Σὲ ἀντελήφθη. Δὲν ἄγνοῶ τίποτε ἐξ ὧν συνέβησαν . . . Μὴ τὸ ἀρνηθῆς. Δὲν ἀλληλογραφούσατε ;

— Ὡστε μᾶς παρεμόνευες ;

— Εἶναι ἀλήθεια !

Ἡ Ζερμαίν ἀπεμακρύνθη ὡς δηχθεῖσα, καί, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐδιώρθωσε τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα εἶχον παραπέσει ἀπὸ τὸς περιπτύξεις τῆς Βαλερίας.

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τρισμάκαρ θνητέ, αν και δεν έχω την ευχαρίστηση να σε γνωρίσω, επίτρεψέ με όμως να σε σφίξω νοσρώς το χέρι και να σε συγχαρώ επί τη ευκαιρία της χαρμωσύνου ημέρας του θανάτου σου. Θυμάσαι, εύτυχισμένε άνθρωπε; Θυμάσαι εκείνο το πρωί, που ή υπηρέτριά σου μπήκε με πονηρία εις τον κοιτώνα σου και σ' έσπρωξε με το παχουλό της χερακι; Μόλις άνοιξες τα μάτια σου, σ' έδωσε μερικά χαρτιά με συλλυπητηρίους φράσεις, από τας όποιας έπληροφορείσο, ότι πέθανες. Κατσούφιασες λίγο, έπιασες τον σφυγμόν σου, έπασπάτεις διάφορα μέρη του σώματός σου, και άφου έπεισθης, ότι είσαι ζωντανός, και ότι μία μόνον άπροσεξία του τυπογράφου θέλησε να σε έξαποστείλη εις τον Άδην, μπειδιάσας κι' έστρεψας από το άλλο πλευρόν, ψιθυρίζων μέσα εις τους τεθνεώτας όδόντας σου :

— Άς πω που πέθανα.
Ένας γλυκός πρωινός ύπνος κάθησε πάλιν επάνω εις τους όφθαλμούς σου και με την πρωτότυπον εκείνην έντύπωσιν, που σε χάρισε το μακρίτσιο του τυπογράφου και το χέρι της δούλας σου, είδες ένα όνειρο μαγευτικό, μεθυστικό, αξέχαστο. Είδες, ότι πέθανες κι' ένα φτερωτό άλογάκι σε πήρε επάνω εις την ράχιν του. Το άλογάκι αυτό άνοιξε τα φτερά του κι' ανέβηκε, ανέβηκε ύψηλά, πολύ ύψηλά, εκεί πειά, που δεν έφθανε μακαλή μάτι. Και είδες και είδες, ώ τρισόλβιε συμπολίτα, είδες τον γαλατά να στέμνεται άγριεμμένος έμπρός εις την πόρτα σου και να ρωτά :

— Δεν θα φέξη και σήμερα τίποτε ;
Και είδες το δουλικό σου να σκουπίζει με την ποδιά τα μάτια του και να λέγη :
— Πέθαν' ο άφέντης.
Και ο γαλατάς πάλι κύτταξε την τσέτουλα, δάκρυσε πειό πολύ και είπε :
— Θεός σχωρές τον... , μα δεν ήταν άνθρωπιά αυτό πώκαμ' ο μακαρίτης.
Είδες πολλά άκόμη, ώ σύνοούμενε της μοίρας. Είδες τον ψωμά να στριβη το μουστάκι του και να φωνάζη :

— Δεν έχει ψωμί από αύριο.
Και όταν έμαθε τον θάνατόν σου, τον είδες πάλιν να ρίχνη άηλιτισμένος το βλέμμα εις το μαυρισμένο τεφέρι και ν' αναλύεται εις πύρινα δάκρυα.
Είδες φίλους να πηγαινοέρχονται, είδες να σκάπτουν λάκκους, να γραφουν επικηδείους, και όταν πειά ο πρωινός ήλιος χώθηκε από το παράθυρο και ζέστανε την κορυφήν σου, τότε το όνειρον διελύθη, ξεκαβαλίμευσε το χρυσόφερο άλογάκι, ησθάνθης μερικά ύποπτα γουργουρίσματα, κι' έτρεξε εκεί, που σε προσεκάλουν τα ύψηλά πρωινά σου καθήκοντα.

Άπ' εκεί μέσα άκουσες το χαρωπό κουδούνισμα του θυματού, τα βήματα των παπάδων, τα έγκώμια των φίλων σου.
Πλησίασαν το στρώμά σου και όταν είδαν, ότι είλιπες, εκύτταξαν με άπορίαν την υπηρέτριά σου και την έζήτησαν το πτώμά σου, σαν την Μαρία Μαγδαληνήν από τον άγγελον, που έφύλαττε τον κενόν τάφον του Χριστού.

Άν ήτο Ζαπλίζ ή δουλά σου, θα τους έλεγε :
— Μη έκθαμβείσθε. Ούκ έστιν όδ' ήγήρθη γάρ.
Έπειδή όμως δεν ήτο, ήρκέσθη να χαμογελάση και να τους δειξη με το δακτυλάκι της την πορτίτσα, που ήσο κλειδωμένος.
Τότε ξανάκουσες στεναγμούς άνακουφίσως να βγαίνουν από τα στήθη των ανθρώπων με την τσέτουλα, κι' άκουσες το θυματό να κουδούνιζη περιλυτο και τους παπάδες να όδύρονται διά ματαιωθείσας έλπίδας. Τότε πειά Ικανοποιήθης, τράβηξες τον σύρτη και βγήκες εις τον καθαρόν άέρα.

Ω! αι άπολαυστικά στιγμιαί που πέρασες !
Αίωνία σου ή μνήμη, τρισόλβιε μάκαρ.

Με ύπόληψιν
Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Έχει εξαντληθή όλη ή λογογραφική τέχνη και έχει άποκάμει κάθε ποιητική μουσα, δια να τα έξυμνήση.

Τα έξήλευσαν όλοι οι καλλιτέχνη ζωγράφοι και άφιέρωσαν εις αυτά όλην την ιδιοφύαν του ταλάντου των, δια να επιτύχουν και σχετικήν άκόμη από την φυσικότητά των μίμησιν.

Το ώνόμασαν « βασιλεύς των άνθέων », και δεν έσταθη δυνατόν να εύρεθί εκείνο, με το όποιον το πνεύμα, ο χρωστήρ ή ή σμίλη ήθέλησαν να βοηθηθούν, δια να τα άποδώσουν όπως τα έφαντάσθησαν.

Τα οικειοποιήθησαν αι μυθολογίαι όλων των έθνών και με αυτά έχουν πλάσει κάθε μύθον, που περικλείει άγάπην, ήρωισμόν, τρυφερότητα, άφροσύσιν.

Η κόρη, με το άφαντάστου τρυφερότητος έρύθημά των ήθέλησε να στολίση τα παρθενικά μάγουλά της, όταν ή έντροπή και ή κοσμιότης δεν λείπουν από αυτήν.

Κάθε ευαίσθητος ύπαρξις, από τον άχροκίτρινον χρωματισμόν των ώνόμασε την ιδιάζουσαν λεπτότητα και ευμισθησίαν της.

Άπό καταβολής κόσμου άπετέλεσαν το πολυτιμότερον συμπλήρωμα κάθε άριστοτεχνικής άνθοδέσμης ή άνθολογίας.

Το θεσπέσιον άρωμά των δεν έτόλμησε να το διεκδικήση κανέν άλλο από τα άριστουργηματικά λουλούδια της Φύσεως.

Έμεινε μόνον και μοναδικόν εις λεπτότητα και μεθυστικήν χάριν.

Έκόσμησεν άνέκαθεν των ήρώων και των ήρωίδων τα έργα, με τα πέταλά των έστρωσαν τον δρόμον των μυθικών θριαμβευτών, έξήγειραν τον ένθουσιασμόν και την περιπάθειαν της φοβεράς Κλεοπάτρας, του άπαισίου Νέρονος και των άλλων ιστορικών διοργανωτών των φημισμένων ρωμαϊκών συμποσίων.

Δεν έμεινε σελίς της άνθρωπίνης ζωής, ή όποία να μη ήθέλησε να το παραλάβη ως ένδοξον στόλισμα και έγκώμιόν της.

Άπό τα σφριγηλά στήθη της σφριγηλής παρθένου τα βλέπομεν μέχρι του ψυχρού τάφου της να συμβολίζουν την χάριν, την ωραιότητα, την παρθενίαν, την ζωήν, την ματαιότητα.

Δεν τα έπροστάτευσαν τα άγκάθια, με τα όποια τα ώπλισεν ή Φύσις.

Όλοι έρρίφθησαν προς αυτά και μόνον από αυτά έξήτησαν ν' άντλήσουν ό,τι ώνιερύθησαν ως Ιδανικόν, ως λατρειαν.

Και είναι έφτεος, όσον καμμιάν άλλην φοράν, άφθονα, άφθονώτατα.

Παντού και πάντοτε προβάλλουν ζηλευτά, χαριτωμένα, λαχταριστά, περιπόθητα.

Να είναι άρα γε εύτυχής ή σύμπτωσης ;
Ο Βερατζέ, ένας από τους πολλούς ύμνητάς του βασιλέως των άνθέων, τόσην έξαιρετικήν λατρειαν έδιδε προς τα τριαντάφυλλα, ώστε κάπου γράφει :

« Καμωμένα από αυτήν την πνοήν του Θεού, πρόπει να στολίζουν άγάματα και είκόνας μόνον θεών και ήμιθέων ».

Πόσους ήρωας ήμιθέους δεν έχει να παρουσιάση ή Ιστορία της σημερινής γιγαντομαχίας, ή όποια διεξάγεται εις τα άπέραντα πεδία του παινευρωπαϊκού πολέμου !

Είναι τόσοι πολλοί, όση πραγματικώς είναι και ή έφετεινή άφθονία των τριανταφύλλων.

Καθεις από τους ήμιθέους αυτούς υπερασπιστάς της πατρίου τιμής και δόξης, ως στολισθί με το βασιλικόν λουλούδι, το λουλούδι του ήρωισμού, του τελείου και του Ιδανικού.

Τους αξίζει και τους υπεραξίζει.

Άς...

Γραφείον του Τύπου.— Ευχαρίστως άναγγέλλομεν, ότι αυτοκρατορικῶ διατάγματι ο προσωρινός γενικός διευθυντής του Γραφείου του Τύπου έξοχ. Χικμέτ βέης διορίσθη όριστικῶς γενικός διευθυντής του έν λόγω γραφείου. Τῶ διακεκριμένῳ τούτῳ λειτουργῶ του Κράτους διαβιβάζομεν τὰ θερμά μας συγχαρητήρια.

— Είς την θέσιν διευθυντοῦ του γραφείου της Γενικῆς διευθύνσεως του Τύπου και βοηθοῦ του Χικμέτ βέη διορίσθη ο εκ του προσωπικοῦ του Γραφείου του Τύπου Τζελάλ βέης, φτινι και συγχαίρομεν επί τη έπαξία προαγωγῆ.

Πατριαρχική έορτή.— Τὴν Τρίτην ἤγε τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικῆν Αὐτῆς έορτῆν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ο Οἰκουμενικός Πατριάρχης Γερμανός ο Ε'. Καίτοι λόγω τῆς ἀσθενείας Αὐτῆς δεν ἐδέχτο ἐπισκέψεις, ἐν τούτοις έσπευσαν νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀνοιχθὲν ἐν τῇ Μ. Πρωτοσυγκληλίᾳ βιβλίον, οἱ ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, καθὼς και πολὺς ἄλλος κόσμος. Εἰς τὴν έορτάζουσαν κορυφῆν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ « Ἀσ' Όλα » ἀπευθύνει ταπεινὰς εὐχὰς.

Όνοματικαὶ έορταί.— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπίσης έώρταξε τὴν ὀνομαστικῆν έορτῆν του ο ἐν Σαμψούντι μητροπολίτης κ. Γερμανός Καραβαγγέλης. Τὸν έορτάζοντα διυπερηῆ ιεράρχην συνεχάρησαν πλείστοι κληρικοὶ και λαϊκοὶ αὐτοῦ φίλοι. Εἰς τὰ συγχαρητήρια ταῦτα και τὸ « Ἀσ' Όλα » συνονοῖ τὰ έαυτοῦ.

— Τὸ παρ. Σάββατον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Χριστοφύρου μάρτυρος, ἤγε τὴν ὀνομαστικῆν αὐτοῦ έορτῆν ο χωρεπισκοπος θεοφιλέστατος κ. Χριστοφόρος Κνήτης. Εἰς τον ρέκτην ιεράρχην έξεδηλώθησαν ἡ συμπάθεια και ἡ εκτίμησις, των ὁποίων τυγχάνει παρὰ τῇ μεγαλωνύμῳ κοινότητι.

Άφίξεις.— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπανάκαμψαν εἰς τὴν πόλιν μας ἐκ Ρουμανίας, ἐνθα ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διέτριψεν, ἡ εὐγενεστάτη κυρία Εὐτέρπη Βασιλειάδου, σύζυγος του ἱατροῦ κ. Ν. Βασιλειάδου, φίλου και συνεργάτου τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως.

— Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐπανείδον οἱ συγγενεῖς και φίλοι ἐπανακάμψαντα ἐξ Ἐρζερούμ των τέως ταμίαν τῆς ἐκαίριας ὁδοποιίας αὐτόθι κ. Μιλτιάδην Ἄθαν. Χρηστάκην μετὰ τῆς συζύγου του. — Π. Ν. Π.

Ἐπισκέψεις.— Ο ἐν Ἰσμίτ κ. Κωνστ. Κωνσταντινίδης ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του έορτῇ δεν δέχεται ἐπισκεψαίς.

Μνημόσυνον.— Τὴν αὐριον Κυριακὴν τελεῖται ἐν τῷ ἐν Σισλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως του Σωτῆρος τεσσαρακοθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του πολυκλαύστου Γεωργίου Ἀστρά.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μπέγιογλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρίαν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰ στήμα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλάται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν,
κομψότητα,
καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει
τὰ ωραιότερα,
τὰ στερεώτερα

ΡΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα
γυναικείων
ένδυμάτων.

Ἀποδείξεις.

- Ἐπεθύμουν νὰ ἐμάθαινα, ἂν θὰ μ' ἀγαπᾷς παντοτεινά.
- Βεβαιότατα, ἀγάπη μου.
- Καὶ πῶς εἰμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐγγυηθῆς;
- Ἀφοῦ δὲν θὰ σὲ πάρω! ...

Ἴσια - Ἴσια.

- Ἐλλογιασμένε, ὅλο ὁ νοῦς σου στῆς ξένες γυναῖκες εἶναι καὶ δὲν κυττάζεις διολοῦ ἐμένα, τὴν γυναικοῦλά σου
- Ἴσια - Ἴσια! καὶ ποῖός σου εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ παθαίνω αὐτὸ ἐπειδὴ σὲ βλέπω;

Ἡ Κόλασις.

- Πῶς; δὲν ἐδιόβασες τὴν «Κόλασιν» τοῦ Δάντου;
- Ὁχι, μ' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ παντρεύθηκα διατηρῶ τὸ πρωτότυπο.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Σκέψεις χηρευμένου.

— Ἄ! τὴν καὶ ὑμένη τὴν μακαρίτισσα! πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἑβλεπεν, ὅτι ἡ ὑγεία μου ἐκαλλιτέρευσεν ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποῦ μ' ἀφήκε χρόνους!

Δὲν ἤλλαξε.

— Πῶς; δὲν μ' ἀναγνωρίζεις λοιπόν, ἀρχαίέ μου φίλε;

— Διάβολε! ἀπ' ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ἔχεις τόσον ἀλλάξει!...

— Πρόσωπον ναί, μὰ ὄχι καὶ τὰ ρούχα!

Μετὰ τὸ δείπνον.

- Ἐξαιρετὸν δείπνον, δὲν εἶναι ἔτσι;
- Αὐτὸ θὰ φανῆ αὔριο τὸ πρωί.

Ἀντίθεσις.

— Καὶ ποῦ ἀγόρασες, ἀγαπητή, αὐτὴν τὴν θαυμάσια ἀρχαία δανδέλλα;

— Εἰς ἓνα κατάστημα νεωτερισμῶν.

Ὁχι βέβαια.

Ὁ κύριος βλέπει τὴν [γυναϊκά του νὰ διαβάξῃ ἓνα μεγάλο ἔντυπο χαρτί.

— Τί εἶναι; χαρμιὰ καινούρια ἐφημερίς;

— Ὁχι! εἶναι ἡ φατοῦρα τῆς γάπτρας μου.

Ποιὸ;

— Ποιὸ πρᾶγμα εἶναι τὸ πειὸ πεισματάτικο ἀπὸ τὰ ἄλλα;

— Τὸ τύμπανον πρέπει νὰ τὸ κυττήσῃς γὰ νὰ μιλήσῃ.

Ἀσφαλὴς ἡ ὁδηγία.

— Ποῦ κάθεται ὁ ὀδοντοίατρος;

— Προχωρήσατε δεξιὰ, σὲ λίγα βήματα θ' ἀκούσετε φωνές.

Κῆποι.— Οἱ δημορχιακοὶ κῆποι τοῦ Μπέγιογλου καθ' ἐκάστην εἶναι κέντρον ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς πρωτευούσης, ὅστις ἀπολαμβάνει ἐκεῖ γραφικὴν θέαν καὶ ἐκλεκτὴν μουσικὴν.

Κινηματογράφοι.— Ὁ «Κοσμογράφος» (πρῶην Ἱπποδρόμιον). Τέλειος καθ' ὅλα καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸν ἀπολαμβάνετε μόνον μὲ 60 παράδες, ὡς εἰσοδόν.

— Ὁ κινηματογράφος «Σαντράλ» (Σιτὲ-Συρή). Ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι αἱ ταινίαι του εἶναι μοναδικαὶ καὶ πρωτοτεπώταται. Αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ καθ' ἡμέραν κοσμοπλήμμυρά του.

— Τὸ Σινεμά «Ὀττομάν» μὲ τὰς ἐκλεκτὰς καὶ ἐνδιαφερούσας ταινίας, τὰς ὁποίας προβάλλει, συγκεντρώνει τὰς συμπαθείας τῆς κοινωνίας μας.

Καταναγκαστικά ἔργα.

— Ἦκουσες ἐκεῖ ἓνα παράξενο πρᾶγμα! Νὰ θέλῃ νὰ χωρήσῃ ὑστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων συζυγικὸν βίον!

— Τί νὰ σοῦ κάμῃ; εὐρίσκει, ὅτι τὰ καταναγκαστικά ἔργα, εἰς τὰ ὁποία κατεδικάσθη, διήρκεσαν περισσότερον τοῦ δέοντος.

Διατί ἀρά γε;

— Ὁ γείτονάς μου ἀγόρασε γὰρ πενήντα λίρας ἓνα παλῆ πιάνο, ποῦ εἶχα σπιτί. Ἀλλὰ δὲν καταλοβαίνω γιατί εἰς τὸ πωλητήριον ἐγγράφον μ' ἔβαλε νὰ ὑπογράψω τὸν ὄρον νὰ μὴ ἀγοράσω ἄλλο πιάνο.

Δογικώτατον.

— Ἀφοῦ ὁ ἄνδρας μου μὲ κατηγορεῖ, ὅτι ἐξοδεύω πολλὰ χρήματα γὰρ τὰ παπούτσια μου, θὰ ἐνοικιάσω ἓνα αὐτοκίνητο, κα' ἔτσι δὲν θὰ τὰ λυάνω.

Σκέψεις δούλας.

— Φαίνεται ἡ μαγιονέζα ἔχει χαλάσει, γὰρ νὰ πῆ ἡ κυρία νὰ τὴν φάμε τὸ βράδυ.

Μποῦμ καὶ χελώνα.

— Τί εὐτυχισμένο τὸ ζῆφο αὐτό! Τὸ σπιτί πάντα τὸ ἀκολουθεῖ κα' ἐμὲ πάντα μοῦ φεύγει...

Δὲν δέχεται.

Ἡ κυρία.— Παράξενο! ἐτηλεφώνησα τοῦ γαιτροῦ, μ' ἀκόμα δὲν φαίνεται καὶ ὑποφέρω...

Ἡ ὑπηρέτρια.— Ὁ γαιτρος ἦλθε πρὶν ἀπὸ λίγο, μὰ τοῦ εἶπα, ὅτι ἡ κυρία δὲν δέχεται, γιατί εἶναι ἀρρωστη.

Μυθολογία.

— Ἀφοῦ ὁ Βάκχος εἶναι θεὸς τοῦ κρασιοῦ, ποῖά νὰ εἶναι ἡ θεὰ του;

— Ἡ Βαρέλλα, ἀνότης.

Διὰ τὰς Κυρίας.

Λαμβάνμεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν πελατίδων μας, ὅτι παρελάβομεν τὴν

Crème au Suc de Laitue,

ἣτις εἶναι κατάλληλος δι' ὅλας τὰς ἐπιδερμίδας καὶ κρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδραν, καθιστῶ δὲ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 καὶ 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B,

ἣτις ἔχει ἀποτελεσματικὰς ἰδιότητας: λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τῆς μοκκινάδας. Τὸ κυτίον 22 γρ. καὶ 12 γρ. τὸ 1/2 κυτ.

CRÈME PHRYNÉ No 10 καὶ LOTION No 12

πρὸς περιποίησιν λεπτῶν ἐπιδερμίδων.

Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλοῦ: Πούδρα, Κρέμαι, ἀντιρρυτιδικά, Lotions, Crayons, Ψιμύθια, Προσωπίδες. Πέτριαι καὶ Κρέμαι διὰ τοὺς ὄνυχας.

Ἡλεκτρικὴ χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77.